HALKIN SESİ 46

2 Mart 1976
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

«EVLATLARIMIZA İŞKENCE ETTİNİZ»

Biz Divriği Çürekli gençler Şubat tatilinde Cahit Atay'ın «Pusuda» adlı oyununu oynamaya başladık. Bu oyunu oynayarak hem halkımıza bir şeyler vermeyi, hem de vaktimizi değerlendirmeyi düşünüyorduk. Oyunu oynadığımız ilk gece daha çok memurlar ve aileler seyretmeye geldiler. Oyun içinde bir arkadaşımız Deniz Gezmiş ve arkadaşları için yakılmış bir ağıt söyledi. Ağıta bütün salon da katıldı. Ağıtın bir bölümünde şöyle deniyordu:

«Gece Elmalı'da kalmış oy oy
«Hamamcı Ali'yi sormuş oy
«Uzatmalı itin biri
«Yusuf'u gafletle vurmuş»

Bu bölüm söylendikten sonra salondaki uzatmalı çavuş «Bana hakaret etiniz» diyerek askerlere emir verdi ve salonun kapılarını kapattırdı. Bunun üzerine salonda bir telaş başladı. Bizler duruma hakim olup, oyuna devam edeceğimizi ve kimsenin telaşlanmasını söyledik. Ve oyun devam etti. Oyundan sonra çavuş ve askerler seyircilerin üzerini aradılar. Arkadaşlarımızdan ikisini rehin aldılar. Arkadaşlarımızı almadan dağılmıyacağımızı bildirdik. Kız arkadaşlar her kesten daha kararlıydı. Bir kadın uzatmalı çavuşa şöyle dedi: «Sizler her zaman kimseye eziyet etmeyeceğinizi söylersiniz. Ama karakolda ise tam tersini yaparsınız. Divriği olaylarında çocuklarımızı içeri aldığınızda kimsenin burnunun kanamayacağını söylediniz. Ama evlatlarımızı kıyasıya dövdünüz, falakaya yatırdınız. Ayaklarını tuzlu suya sokup yürüttünüz. Evlatlarımızı almadan dagılmayacağız. «Bunun üzerine kalabalık daha da büyüdü. Sonunda arkadaşlarımızı bırakmak zorunda kaldılar.

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ
• Sahibi: İLKER SÜMERKAN
• Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
• Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
• Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
• Baskı: ARZUM TİC. MAT.
• Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
• İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı Çerçevesi 100 TL.
• İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
• Türkiye dağıtımı. Sabri Özakar

DENİZLİ'Lİ DEVRİMCİLER: FAŞİZMİ VE REVİZYONİZMİ LANETLİYORUZ

Denizli işçilerinin, köylülerinin ve yurtseverlerinin devrimci bir örgütü olarak DENİZLİ HALK BİRLİĞİ kurulmuştu. Derneğimiz kurulur kurulmaz işçi, köylü ve yurt sever kitlelerin desteğini kazandı. Bu yüzden kuruluşundan bu yana faşistler ve sosyal-faşistler derneğimize karşı saldırıya geçtiler. Polis arkadaşlarımızı karakola çekip sabaha kadar döverken sosyal-faşistler yazılarımızı siliyorlar, afişlerimizi yırtıyorlar ve derneğimiz hakkında iftira kampanyaları açıyorlardı. Faşistlerle sosyal-faşistlerin saldırısı atbaşı beraber gidiyordu. Çünkü derneğimiz iki süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliğine ve onların işbirlikçilerine karşı karalı bir mücadele veriyordu.

Revizyonistler derneğimizin kapatılacağı konusunda söylenti yaymaya başladılar. Bir süre sonra da faşist vali hiç bir gerekçe dahi göstermeden derneğimizi kapattı. Mahkemeye verdik, mahkeme davaya bakmayı reddetti. Bizler valinin ve mahkemenin bu kanunsuz tutumlarını, faşizmi ve revizyonizmi lanetliyoruz.

FAŞİSTLERİ VE REVİZYONİSTLERİ TECRİT ETMEK İÇİN GENİŞ KİTLELLERLE BİRLEŞELİM

Ankara 60 Evler havalisi Kültür ve Dayanışma Derneğinde, 31 Ocak günü bir toplantı yapıldı. Toplantıya 40-50 kadar üye katıldı. Toplantı sırasında derneğin önünden 4-5 tane Ülkü Ocaklı geçiyordu. Bunun üzerine revizyonist dernek yöneticileri toplantıya hemen dağıttılar. Yönetim Kurulunun haberi olmadan derneğin açılmasını kararlaştırdılar. Bu toplantıya katılmayan bir Yönetim Kurulu üyesi durumu öğrenince 5 arkadaşıyla beraber derneği açmıştır.

Derneği açan arkadaşlar revizyonist dernek yöneticilerinin korkak ve teslimiyetçi tavırlarını tartışırken içeriye 6 tane faşist girdi. «Korktunuz ve toplantıyı dağıttınız değil mi?» Diyerek arkadaşlarla alay etmeye çalıştılar. Arkadaşlar, faşistleri dernekten dışarıya attılar.

Ertesi günü derneği yine bu arkadaşlar açmışlardır. Derneğe gelen ilk revizyonist yöneticiye derneği niye kapattıkları sorulduğunda, «sen derneği açmasaydın Yönetim Kuruluna bunlar sorulmayacaktı» diyecek kadar ileri gitmişlerdir. Derneğimizde revizyonist yöneticleri tecrit etmek için sürdürülen mücadele gelişmektedir. Şu ilke iyice kavranmalıdır: faşistlere karşı verilen mücadele revizyonistlere karşı verilen mücadeleden ayrılamaz. Faşistleri ve revizyonistleri tecrit etmek için en geniş kitlelerle birleşelim.

60 Evlerden bir grup devrimci

DEKA TEKSTİL'DE ORTAÇAĞ ŞARTLARI

Deka Tekstil fabrikasında ortaçağdan kalma bir düzen hüküm sürüyor. Ustalar ve patronun adamları kadın arkadaşlara sarkıntılık ediyor. Bu konuda yapılan şikayetlerden hiç biri bir netice vermemiştir. Fabrikanın yemekhanesinin bir hayvan tavlasından farkı yoktur. Yemeklerin içerisinden yün plastik ve iplik parçaları çıkıyor. Bunu sendikaya söylediğimizde onlar da ilgilenmiyor ve «Bizim dediğimiz olur, sizin değil» diyor. Çıraklar üzerinde devamlı küfür, dayak uygulanıyor ve her çeşit işe koşuluyorlar. Sendikamız Türk-İş'e bağlı Teksif tamamen patronun yanında yer alıyor. Patronun keyfi olarak işçi çıkartması karşısında hiç bir şey demiyor. Deka tekstil işçileri adına faşistleri, revizyonistleri ve sendika ağalarını lanetliyorum.

Deka Tekstil'den bir işçi

ADANA'DA POLİS BASKISI

Son günlerde Adana ve civarında devrimci yayınların çok yayıldığını gören faşist Adana Emniyeti bir dizi saldırıya girişti. Adana Emniyetinde MHP'nin en seçme elemanlarına görev verilmiştir.

Polis önce 9 Şubatta elinde hiç bir toplatma kararı olmadığı halde «Çukurova Dağıtım»ı bastı. «Halkın Kurtuluşu» adlı dergiye el kondu. Bütün kitaplar götürüldü ve iki arkadaş gözaltına alındı.

Daha sonra polisler «Gençlik Yıldızı» na saldırdılar. Kitapçılardaki «Gençlik Yıldızı» dergilerini toplattılar. Mersin'de devrimci yayınları satan bir kitapçı sorguya çekildi. AEP TARİHİ'nin I. ve II. ciltlerine el kondu.

Daha sonra devrimci yayınların dağıtımını yapan Tür-Da adlı bir dağıtım şirketi polislerin saldırısına uğradı. Büro açık olmadığı için içeriye giremeyen polis binaya yaklaşan herkesi karakola götürdü. Devrimci yayınları satan bir arkadaş DGM'ye verildi. Polis bu dağıtım şirketindeki kitapları talan etmek için kapısının önünde nöbet beklemektedir.

Bu saldırıları şiddetle protesto ediyoruz. Faşistler ne yaparlarsa yapsınlar devrimci yayınların halka ulaştırılmasını engelleyemezler.

Adana'dan bir devrimci

BASKILARDAN YILMAYACAĞIZ

Okulumuzun Orta 3. sınıfında bazı olaylar olmuştur. Bunları anlatmak istiyoruz. Türkçe hocası olan Ekrem Yaman okulumuzda olaylar çıkartıyor. Öğrencileri sindirmeye çalışıyor. Buna Hamit Demirci, Şakir Erdoğan ve Müdür Cafer Birkan da katılıyorlar. Okula devrimci yayın organlarının girmesini yasakladılar. Devrimci yayınları okula getiren ve okuyan öğrencileri disiplin cezasına çarptırıyorlar.

Türkçe öğretmeni ders vereceği yerde insanların nasıl kurttan türediğini anlatıyor. Öğrencilere küfür ediyor. Matematik öğretmeni Hamit Demirci köyden gelen arkadaşları biraz geç kalsalar sınıftan atıyor.

Biz gerici baskılar karşısında yılmadan mücadelemize devam edeceğiz.

Pütümür'den bir öğrenci

ÇANAKKALE ÖĞRETMEN LİSESİNDE FAŞİSTLERE VE REVİZYONİSTLERE KARŞI MÜCADELE

Bizler Çanakkale Merkez Öğretmen Lisesinden bir grup öğrenciyiz. Buradaki arkadaşların büyük bir kısmı başka okullara sürüldü, bir kısmı da okuldan atıldı. Hemen hemen bütün öğretmen lisesindeki devrimci arkadaşların durumu aynıdır. Son boykotlar devrimci bir önderlikten yoksun olduğu için dağınıklık hüküm sürmektedir. Faşistler bu dağınıklıktan yararlanarak büyük bir saldırı kampanyası başlattılar.

Buradaki bazı revizyonistler bu saldırılara karşı teslimiyeti öneriyorlar ve saldırılara karşı koymanın «provokasyona gelmek» olacağını söylüyorlar. Onlar öğrencilerin dağınıklığını kullanarak mücadeleyi bastırma yoluna gidiyorlar ve faşistlere teslim olmamızı istiyorlar.

Bütün öğrenciler revizyonistlere ve faşistlere karşı birleşmeli ve bütün saldırılara karşı koymalıdır.

AÇALIM BAĞIMSIZLIK BAYRAĞINI, YIKALIM ORTAÇAĞIN KAHPE KARANLIĞINI

Biz Denizli'nin Küçükler dokuma mensucat fabrikasında çalışan bir gurup işçiyiz. Fabrikada 150-200 kadar işçi çalışıyor. Bunun yarıdan fazlası kadın ve çocuktur.

Yazın fabrikaya bazı arkadaşlar TEKSİF sendikasını sokmak istediler. Patron bunu duyunca temsilcileri satın aldı. Bizlerin devrimci bir önderlikten yoksun olmamızdan faydalanıp sendikayı sokmadı. Bazı arkadaşlarımızı da işten attı.

Günlük çalışma 8 saat gösterilmesine rağmen bazen 9 saat çalışırız. Gece postasındakiler ise 9-10 saat çalışırlar. Hele yazın günler uzadı diyerek 10 saatten fazla çalıştırırlar. Sendika mücadelesine katılan arkadaşlarımızı ise cezalı diyerek 12 saat çalıştırıyorlar.

Fabrikanın temizlenmesini ve malların taşıtılmasını da bize gördürüyorlar. Hem hamallık hem de işçilik yapıyoruz. Bunun yanında dayak, hakaret, küfür de eksik değil.

Aylığımızı alırken bozuk paramız yok diyerek küsurunu kesiyorlar. Böylece her ay 8-9 lira eksik vermeyi kâr sayıyorlar. Günlük yövmiyemiz 30 lira olduğu halde bir kere gelmezsek 50 lira para kesiyorlar. Sosyal haklarımızın hiç biri yok. Bazı bölümlerde işçilerin aylıklarını 3 ay kesiyorlar, sonra da bunu geri verip prim verdik diyorlar. Akord çalışan arkadaşların pazar yövmiyelerini hafta içinde yövmiyelerinden kestikleri parayla veriyorlar, yani pazar günleri bedava çalışıyoruz.

Makina bozuk olduğu için kötü mal çıkarsa malın değeri kadar para cezası kesiyorlar. Can güvenliğimiz yok. Temmuz ayında bir arkadaşımız patron arızalı makinada çalıştırdığı için boya kazanının buharıyla yandı. Patron arkadaşımızın ailesine tazminat da vermedi.

Fabrikada yemek verilmiyor. Biz pamuk tozları arasında evden getirdiğimiz yemekleri yiyoruz.

Biz biliyoruz ki haklarımızı almak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

Biz biliyoruz ki bütün bu baskı ve angarya ortaçağın kahpe karanlıklarının temsilcisidir. Bu karanlıktan kurtuluşun yolu milli demokratik devrimdir.

Bizim milli demokratik devrim mücadelemizin baş düşmanı iki süper devlet, Amerikan ve Rus sosyal-emperyalistleri ve onların işbirlikçileri olan faşistler, TKP, TİP ve TSİP'tir. Bağımsızlığımızın ve demokrasinin düşmanları revizyonistler, Amerikanız da Rusyanız da, padişahınız da gelse bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini durduramazsınız.

Denizli'den bir grup işçi

Yıkılsın milli bağımsızlığın ve halkın düşmanı MC iktidarı

Faşist Milliyetçi Cephe iktidarının, milli bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden halk kitlelerine karşı saldırıları sürmektedir. Gençleri sokaklarda, köy evlerinde katleden, yoksul kürt köylülerini kurşuna dizdiren, MC iktidarıdır. Yurtseverlere ve devrimcilere işkence yaptıran, düzmece gizli örgüt davalarıyla kitle örgütlerini yok etmeye çalışan, halkın en doğal demokratik haklarına saldıran faşist MC iktidarıdır. Faşist MC iktidarı, işçilerin grev hakkını gaspetmeye çalışmakta, işçilerin ve köylülerin daha iyi hayat şartları için sürdürdükleri mücadeleyi dipçikle bastırmaktadır. Faşist klikler içinde en azgın olan Demirel-Türkeş mihrakının yönetimindeki MC iktidarı, faşist diktatörlüğün başlıca yürütücüsüdür. Faşist diktatörlüğün güçlerinin MC'de ibaret olmadığını hatırda tutmak, halkın mücadelesini MC iktidarı üzerinde yoğunlaştırmamızı engellememelidir.

MC iktidarı Amerikan emperyalizminin uşağıdır. MC iktidarı, ülkemizdeki Amerikan sömürüsünün ve hegemonyasının bekçisidir. Amerikancı MC iktidarı aynı zamanda ülkemizin kapılarını Sovyet sosyal-emperyalistlerine de açmakta ve iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesini körüklemektedir. On milyarlık Sovyet kredisi önünde iki büklüm olanlar bunlardır. İskenderun Demri Çelik Tesislerinin açılışına gelen Kosigin'in ayaklarına kapananlar ve Kosigin'i protesto eden devrimcileri zindanlara atanlar bunlardır. MC iktidarı, ik süper devlete hizmet ederek milli bağımsızlığın düşman olduğunu ortaya koymuştur. Bugün faşizme karşı mücadeleyi milli bağımsızlık mücadelesiyle birleştirmek, millî ihanet politikasının takipçisi olan MC iktidarına karşı uzlaşmaz bir mücadele ver-mekle mümkündür.

İşte bu şartlarda işbirlikçi MC iktidarına karşı mücadeleyi daha da yoğunlaştırmalıyız. Milli bağımsızlığın ve demokrasinin bu azgın düşmanların karşı yurt sathında mücadeleyi sürdürmeli, MC iktidarını azamî ölçüde tecrit etmeli, MC faşistlerine karşı en geniş halk kitlelerini seferber etmeli, MC iktidarına en etkili darbeleri indirmeli, halkın aktif anti-faşist anti-emperyalist mücadelesine dayanarak MC iktidarını yıkmalıyız.

SOSYAL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELE ASLA UNUTULMAMALIDIR!

Ancak, MC iktidarına karşı mücadele ederken, Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi sosyal-faşistlere karşı mücadeleyi asla unutmamalıyız. Tam tersine MC faşistlerine karşı mücadeleyi sosyal-faşistlere karşı mücadele ile birleştirmeliyiz. Çünkü revizyonistler, hem halkın anti-faşist mücadelesini bastırmakta, pasifleştirmekte, hem de halkın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesini kendi millî ihanet politikalarına alet etmeye çalışmaktadırlar. Sosyal-faşistler, halkın milli bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin en tehlikeli düşmanlarıdır.

Geçtiğimiz iki yılın olaylarına baktığımızda revizyonistlerin halkın mücadelesini nasıl pasifleştirmeye ve teslimiyete sürüklemeye çalıştıklarını açık seçik görebiliriz. Revizyonistler, «uslu durun, provakasyon olur» teorilerini ileri sürdüler. Halkın bağımsız ve aktif mücadelesini çeşitli bahanelerle bastırmaya çalıştılar. «Önce örgütlenelim, sonra mücadele edelim» görüşlerini devrimci saflarda sinsice yaymaya çalıştılar. Halka karşı MC iktidarı ile işbirliği yaptılar. Faşist çeteler arasında terçih yapılmasını öğütlediler. Maocu diye adlandırdıkları devrimcileri MC iktidarının polisine teslim etmekten dahi çekinmediler. Bağımsızlık ve demokrasi için yapılan bütün yürüyüşleri önlemeye, baltalamaya çalıştılar. «Faşizmin tırmandığı» şeklindeki teorilerle halkın yükselen mücadelesini gözlerden gizlemeye, faşizmin gerilediğini örtbas etmeye ve halkın saflarında korku ve yılgınlık yaymaya çalıştılar. Son olarak TÖB-DER'in mitinglerinin önlenmesinde MC iktidarının en büyük yardımcısı oldular. SSK işçilerinin MC iktidarına karşı yönelmiş olan mücadelesini bastırmak için aslında Hükümetin «işçiden yana» olduğu yalanını yaydılar. TİP revizyonistleri, CHP'nin daha fazla oy toylayabilmesi için MC'nin iktidarda kalmasının daha iyi olduğunu ileri sürdüler.

Bugün revizyonistler «MC İstifa» veya «MC düşürülmelidir» sloganını atıyorlar. Revizyonistlerin bundan amacı nedir? Onların amacı asla halkın demokrasi mücadelesini yükseltmek değildir. Onların amacı halkın MC iktidarına karşı yükselen nefretini kendilerinin revizyonist yoluna kanalize etmek ve kendi sosyal-faşist diktatörlükleri için kullanmaya çalışmaktır. Onlar, halkın faşizme karşı direnmesini değil, kendileri için uygun bir ortamın yaratılması için çalışıyorlar. Bunun için TİP revizyonistleri reformcu bir CHP iktidarı altında kendileri için uygun bir ortamın doğacağını umut ederken, TKP revizyonistleri de reformcu bir darbe bekliyor ve böyle bir darbenin içine sızmayı, bu yolla adım adım sosyal-faşist diktatörlüğü tezgahlanmayı planlıyorlar. Revizyonistler hangi demokrasiden söz ediyorlar. Rusya'da sosyal-faşist efendilerinin yaptığı işkenceleri Faik Türün ağzıyla yalanlamaya çalışanların gerçekten faşizme karşı oldukları düşünülebilirmi? Sosyal-faşistlerin faşistlerle olan mücadelesi iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesinin ülke içindeki bir yansımasından başka bir şey değildir.

Gene revizyonistlerin «MC'yi düşürmekten» ve «bağımsızlıktan» söz etmeleri onların gerçek yönü yoktur. Tam tersine bu faaliyet başka bir Amerikan emperyalizminin hegemonyasından kurtularak bağımsız bir ülke olması değil, Türkiye'nin Amerikan emperyalizminden koparılıp Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlanmasıdır. Bu yüzden, TKP ve TİP revizyonistlerinin MC iktidarına karşı mücadelelerinin hiç bir anti-emperyalist yönü yoktur. Tam tersine bu faaliyet başka bir süper devlet hesabına casusluk faaliyetinden başka bir şey değildir.

Bu yüzden devrimciler ve yurtseverler, MC iktidarına karşı aktif anti-faşist ve anti-emperyalist mücadele sürdürürlerken, saflarında revizyonist hainlerin gizlenmesine izin vermemeli, revizyonistlerle halkın safları arasına kesin bir sınır çizmeli, revizyonistleri de MC faşistleriyle birlikte azamî ölçüde tecrit etmelidirler.

CHP'NİN FAŞİZMLE UZLAŞMA TAKTİKLERİYLE MÜCADELE EDELİM

Biz bugün mücadeleyi MC faşistlerine karşı yoğunlaştırır ve sosyal-faşistleri de MC faşistleriyle birlikte tecrit ederken, CHP reformculuğunun parlamentarist ve uzlaşmacı taktiklerine karşı mücadele etmeyi de asla ihmal etmemeliyiz.

CHP'nin reformcu yöneticileri hakim sınıflar içinde Demirel-Türkeş mihrakına doğru bir kayma olduğunu tespit ettiler. Demirel ve Türkeş'in, ellerinde tuttukları iktidar vasıtasıyla önemli mevziler ele geçirdiklerini ve bu mevzilere dayanarak hakim sınıfların içinde yeniden kuvvet kazanmaya başladıklarını gördüler. CHP yöneticileri bunu gördükten sonra MC İktidarını düşürüp yeni bir CHP iktidarı kurmak üzere harekete geçtiler. Ancak CHP yöneticileri MC iktidarına karşı yürüttükleri bu mücadelede halka dayanacaklarına hakim sınıfların belirli kesimlerine ve 12 Mart generallerine dayanmaya çalıştılar. Bu yüzden 12 Mart generalleriyle uzlaşma politikası izlerken halkın anti-faşist mücadelesini yatıştırmak ve bastırmak için çaba harcadılar. Faşistlerle uzlaşma politikasının sonucu olarak anti-komünizm propagandasına sarıldılar. CHP yöneticileri, daima parlamenter taktikleri savundular ve kitlelerin yükselen mücadelesinin önüne dikildiler.

Devrimciler ve yurtseverler CHP'nin parlamentarist taktiklerini, 12 Mart generalleri ile uzlaşma politikalarını reddetmeli ve MC iktidarına karşı bağımsız devrimci taktikler geliştirmelidirler. Devrimciler, CHP reformcularını MC iktidarına karşı kararlı mücadele ettikleri her noktada desteklemeli, halkın aktif mücadelesini bastırmaya çalıştıkları her noktada onlara karşı mücadele etmelidirler. Ancak böyle bir politika, CHPyi millî bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarına kazanabilir.

GENİŞ HALK KİTLELERİNİ MC İKTİDARINA KARŞI SEFERBER EDELİM

Halk kitleleri en geniş saflar halinde millî hainlerin ve halk düşmanlarının iktidarına karşı seferber edilmelidir. Halk kitlelerinin millî bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi MC iktidarının üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.

MC faşistlerine karşı yürütülen mücadele sosyal-faşistlere karşı mücadele ile birleştirilmeli ve her iki hain klik azami ölçüde tecrit edilmelidir. Mücadelesini MC iktidarına karşı yoğunlaştıran halk ,bir avuç sosyal-faşist saflarında barındırmamalıdır.

Faşist ve işbirlikçi MC iktidarına karşı yürütülen mücadelede, CHP'nin parlementocu ve uzlaşıcı taktiklerine karşı çıkılmalı, faşizme karşı aktif kitle mücadelesi örgütlenmeli ve halkın güçlerine dayanılmalıdır.

Yıkılsın milletin ve halkın düşmanı MC iktidarı!

Halkın, MC iktidarına karşı en geniş saflarda mücadelesini seferber etmek için ileri!

HALKIN SESİ

Almanya'da tutuklu bulunan yurtseverlerin Türkiye'ye teslim edilmesini engelleyelim

Federal Almanya'da yargılanan Türkiyeli dört yurtsever hakkında hüküm verilmiş, Ömer Özerturgut 2 yıl, Mustafa Tutkun 2 yıl, Hatice Yurttaş 20 ay, Yüksel Uğurlu da 18 ay hapse mahkum edilmişlerdir.

Zaten 2 yıla yakın süredir tutuklu bulunan Türkiyeli yurtseverler, bu cezalarını çekmiş bulunmaktadırlar. Ancak hâlâ serbest bırakılmamalarının nedeni, Alman makamlarının onları Türkiye'ye teslim etme planlarıdır. Nitekim Ömer Özerturgut ve Mustafa Tutkun, hükümden hemen sonra Köln'deki hapishaneden alınıp, yabancıların sınırdışı edilmeden önce tutuldukları Diusburg şehrindeki bir kampa gönderilmişlerdir. Bu, onların her an sınırdışı edilecekleri anlamına gelmektedir. Türkiyeli yurtseverler kendilerine siyasî iltica hakkı tanınması için müracaat etmiş oldukları halde, bu müracaatları cevapsız bırakılmıştır.

Türkiyeli yurtseverlerin insan hakları çiğnenerek sınırdışı edilmek istenmelerine karşı Almanya'da tepkiler gittikçe büyümektedir. Çeşitli yazar ve sanatçılar, basın ve yayın organları bu konuya eğilmişlerdir.

Batı Alman radyosu (WDR-III), 30 Ocak 1976 tarihinde yayınladığı «Günün Olaylarının Eleştirisi» programında, Türkiyeli yurtseverlerin sınırdışı edilmesini kınamış, dâvânın anti-demokratik niteliğini uzun uzun teşhir etmiş, «Türkiye'deki şartları azıcık bilen» herkesin bu sınırdışı edilmenin anlamını kavrayacağını da belirtmiştir. Helmut Ostermeyer adındaki bir hâkim, Kuzey Ren-Vestfalya Eyaleti İçişleri Bakanlığına ve diğer ilgililere gönderdiği açık mektupta, «Türkiyeli yurtseverlerin Federal Almanya'ya siyasî iltica hakkının çiğnenmek istenmesini şiddetle protesto ettiğini» ve bunun Alman Anayasasına aykırı olduğunu bildirmiş ve onların derhal serbest bırakılmasını istemiştir. Buna benzer bir açık mektubu imzalayan sanatçı ve yazarlar arasında Jürgen Roth, Peter O. Chotjewitz, İngrid ve Gerhard Zwerenz, Heinz Brandt ve film rejisörü Aleksander Kluge de vardır. Berlinli din adamı Heinrich Albertz, Kuzey Ren-Vestfalya Eyaleti Başbakanına gönderdiği mektupta, Türkiyeli yurtseverlerin sınırdışı edilmelerinin «eşi görülmemiş bir rezalet» olacağını belirterek, onların serbest bırakılmasının sağlanmasını talep etmiştir.

Sanık avukatları ise, basına yaptıkları açıklamalarda, Uluslararası Af Örgütünün Türkiye hakkındaki raporlarına da dayanarak, Türkiye'de faşizmin hüküm sürdüğünü, bu şartlar altında Türkiyeli yurtseverlerin Türkiye'ye teslîminin kendileri için vahim sonuçlar doğuracağını kamuoyuna duyurmuşlardır.

Almanya'nın çeşitli kentlerinde, üniversitelerde kitle toplantıları yapılarak Türkiyeli yurtseverlere siyasî iltica hakkı tanınması ve derhal serbest bırakılmaları talep edilmiştir. Bu toplantı ve gösterilerle imza toplama kampanyaları halen sürmektedir.

Mustafa Sargın 30 Ocak günü «Evlat Acısına Son» mitinginin bildirisini dağıtırken faşist polis Halil Yazıcı tarafından vuruldu. 13 Şubat günü kurtulamıyarak ölen devrimci, halkımızın değerli bir evladıydı.

Eskişehir'in Sivrihisar kazasından doğan Mustafa Sargın, çocukluğunda simit, kurabiye satarak ailesine yük olmamaya çalıştı. Sonraları gene Sivrihisar'da halkın örgütlenme mücadelesinin en önünde yer aldı. Sivrihisar Halkevlerinin kurulması için çalıştı. Liseden mezun olduğu yıl üniversiteye giremeyin ce «Üniversiteye Giremiyenler» derneğinde mücadele etti. «Özel Dersanelerin kapatılması» talebini kararlılıkla savundu.

Suçüstü yakalandınız

Lockheed firmasının Türkiye'de dağıttığı rüşvetle ilgili olarak Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya, 21 Şubat günü bir basın toplantısı düzenledi. Ayrıntılı Haber gazetesi bu basın toplantısını şöyle anlatıyor:

«Komutan toplantıya başlarken çok üzgündü... Aynı zamanda anlattığı konular üzüntüsünün nedenini de ortaya koydu. Alpkaya daha sonra şunları söylemiştir:

'Basınımızda yer alan ve halen devam etmekte olan neşriyat, telafisi mümkün olmayan yaralar açmaktadır. Gerek her türlü silah, teçhizat ve aracın seçilmesinde ve gerekse tedarikinde görev alan personel lekelenmek korkusuyla karşı karşıya bulunmaktadır.'»

Emin Alpkaya'nın basın toplantısında ifade etmeye çalıştığını daha iyi anlamak için MHP organı Ortadoğu gazetesinin 15 Şubat 1976 tarihli nüshasına bakalım:

«Rüşvet olayının altından kimlerin çıkacağını çok iyi bilmekten doğan ve böylece bazı müesseseleri yaralamak milletin devletle olan ilişkilerindeki son bağları da tam anarşik bir noktadan koparmak... Türk Silahlı Kuvvetlerinin veya bu aziz müessesenin mensuplarından birkaçının alacağı yaralar kolay kapanmaz. Türk basını imtihan arifesindedir.»

Halkımız, bu yaralı vatan satıcılarını suçüstü yakalamıştır.

İŞKENCECİLER İŞ BAŞINDA

T. C.
KADIKÖY
ADLİ TABİPLİĞİ
SAYI: 622

12.2.1976

Toptaşı Ceza Evi Md.ne, XXXXXXXXXXXXXX ne,

28.Ocak 1976 günü darp edilmesi sonucu yaralanan 1948 D.lu Orhan BENLİ nın yapılan muayenesinde ve ilişik raporun incelenmesinde : (H.P.Numune Hs / 11.2.1976 gün / 4169 sayı) Rontgen sağ 7 6 9 ve sol 8. kaburga kemiklerinde KIRIK olduğu bildirilmektedir.

toraks solda subjektif ağrı şikayeti (3 Cerr / 341 / 10.2.1976)
sol el 3 ve 5 tırnaklar üzerinde, sağ el 2 3 4 tırnaklarada organize hematom ve morluk, sağ ayak 2 - 1 parmaklar arası geniş organize hematom, sol ayak sırtında organize hematom ... ve ilişik raporda belirtilen bulgular kişinin onbeş gün mutad iş ve gücüne engel olarak, tabi tedaviye uymakla otuz günde iyi olabilir niteliktedir.

ADLİ TAB.
Mut. Dr. Metin Bulut

Kadıköy Adli Tabibi Metin Bulut'un verdiği raporun fotokopisi, Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği Başkanı Orhan Benli'nin, bir hafta kadar gözaltında kaldığı Birinci Şube'de ağır işkence gördüğünü kanıtlamaktadır. Orhan Benli'nin dört kaburga kemiği kırılmış, el ve ayak parmakları falaka ve cop darbeleri sonucu ezilmiştir. 12 Mart'ın ünlü işkencecilerinden Şükrü Balcı, Fahrettin Benli ve Mete Altan gibileri bugün, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Gayrettepe'deki Birinci Şube binasında işbaşındadırlar. İşkenceciler bizzat MC hükümetinin ve devletin himayesinde görevlerine devam ediyorlar. Bu halk ve insanlık düşmanlarını açığa çıkaralım. Halk, işkencecilerden ve onların sırtlarını dayadıkları MC hükümeti ve faşistlerden mutlaka hesap soracaktır.

Mustafa Sargın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelede en ön saftaydı

Aydınlıkevler semtinde «Altındağ Gençlik Derneği»nin kuruluşuna önderlik eden Mustafa Sargın, Aydınlıkevler'deki devrimcilerle omuz omuza mücadele ediyordu. Bir arkadaşı şöyle anlatıyor:

«Mustafa, derneğimizde siyasi konularda arkadaşları aydınlatmak için bütün gücünü harcardı. Kendisinin kıtkanaat biriktirdiği paralarla aldığı devrimci eserleri memleketinde ve buradaki yoksul devrimcilere dağıttığını defalarca gördüm. Büyük bir fedakarlık ruhuyla hareket ederdi. Mesela dernek için para lâzım olduğunda ailesinin gönderdiği paradan kısıntı yaparak devrimci mücadeleye verirdi. Birkaç defa yine para lâzım olduğunda, Mustafa parası olmadığı için kanını satarak elde ettiği parayı derneğe vermişti.

«Mustafa Aydınlıkevler'de kurulması için çalıştığımız Halk Birliğinin çalışmalarına aktif olarak katılıyordu. O faşist terörün arttığı dönemlerde hepimize güç verir, zor olanın böyle günlerde mücadeleye devam edebilmek olduğunu söylerdi. Öyle günlerde hepimize destek olur, sonsuz bir moralle gücümüze güç katardı. Mustafa mahallede faşistlere karşı mücadelede en ön safta yer alırdı. O dernek içinde çıkan hatalı görüslere karşı uzlaşmaz bir mücadele verirdi.

Mustafa'da kibir gibi duyguların hiçbiri yoktu. O ağır başlı ve uysaldı. Dernek için de büyük bir disiplinle çalışır, herkesi çalışmaya teşvik ederdi. İstanbul bağımsızlık yürüyüşü için gece gündüz demeden çadır, giyecek, bağış toplamak için bütün gücüyle çalıştı.

Aydınlık ve Halkın Sesi'nin sürekli okuyucusu olmakla kalmaz kitleler içinde de savunur ve yayardı. Sürekli olarak cebinde Halkın Sesi ve Aydınlık bulunurdu. Halkın davasına daima bağlı kaldı. Halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı verdiği mücadelenin en ön saflarında yer aldı.»

Mustafa Sargın Aydınlıkevler'de olduğu gibi okulu A.D.M.M.A'da (Yükseliş) da kararlılıkla mücadele etti. Bir okul arkadaşı şöyle anlatıyor:

«Ben Mustafa'yı kitle mücadeleleri içinde tanıdım. O faşist saldırıları protesto etmek için girişilen bütün boykotlarda yer aldı. En son olarak Yükseliş'in kapatılmasına sebep olan bir faşist saldırıyı göğüslerken görmüştüm. Faşistler erken saatlerde fakülteyi işgal ettiler. Bu olayı protesto etmek ve okula girmek için yüzlerce öğrenci okul önünde toplandı. Bu esnada faşistlerin bir kısmı Maltepe'deki Büyük Ülkü Derneği adındaki faşist karargahlarından çıkarak öğrencileri fakülteyle yol arasında iki ateş arasında bırakmak istediler. Mustafa bir grup arkadaşıyla birlikte silahlı faşist saldırının püskürtülmesinde en ön safta mücadele verdi.

«Mustafa buna benzer her faşist saldırıyı göğüslemede, her devrimci çalışmada en öndeydi. Okulun kapatılmasını ve faşist saldırıları protesto eden bildirilerin dağıtımında, afişlerin asılmasında daima Gençliğin emekçi halkla birleşmesini sağlayan hiç bir olanağı boşa harcamadı ve bu uğurda kararlılıkla çalıştı.

«O büyük bir disiplinle çalışırdı. Her zaman kişisel menfaatlerini halkın menfaatlerine tabi kılardı. Bir defa ailesiyle ilgili bir sorunu için Sivrihisar'a gidecekti. Bunun için bütün arkadaşları görüp, çalışmaları aksatmadığı takdirde gidip gelmek için izin istedi. O her zaman tam bir sorumluluk içinde hareket ederdi.

«Mustafa sadece faşistlere karşı değil, aynı zamanda revizyonistlere karşı da amansızdı. Fakültede anti-faşist mücadelede yayılmak istenen teslimiyetçi eğilimlere karşı kararlılıkla mücadele ederdi.»

Mustafa Sargın aktif bir DGB üyesiydi. Devrimci Gençlik Birliği'nin iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadele çizgisini kararlılıkla savundu. DGB'nin her alanda güçlenmesi için mücadele etti. Ölüm komasına girmeden az önce «Ne Rus Ne de Amerikan Çizmesi - Emekçi Halkın Bağımsız Türkiyesi» adlı marşı söylüyordu. Biz onun bu son sözlerinin bütün halk yığınları içinde yankılanması için sonuna kadar mücadele etmeliyiz.

Tabandaki işçiler Sendikalarımıza sahip çıkalım

Barsak işçileri: Üzerimize sopayla saldıran revizyonistlere karşı tam mücadele istiyoruz

Sütlüce Karaağaç Kurumları mezbahasında çalışan işçiler 10 Aralık'tan beri direnişteler. Direnişin 85. gününde bütün işçiler direniş yerindeydi. Çok ağır şartlarda, insanın barınamayacağı pislikteki yerlerde çalışan bağırsak işçileri patrona karşı başlattıkları mücadelelerini revizyonist sendika ağalarına karşı mücadeleyle birleştiriyorlar. Direnişteki işçiler direnişlerini şöyle anlatıyorlar:

«Direnişe geçtiğimiz gün bizim patrondan istediğimiz sadece sendikalı işçi olarak çalışmaktı. Patron sendikayı istemiyorum dedi. Sendikaya geçtikten sonra bize çeşitli baskılar yaptı. «Ben burada gangster yetiştiriyorum, dinsiz imansızlar doldurmuş burayı» diye bizi tehdit etti. 'Ben bu iş yerini kapatacağım, gerekirse hepinizi işten atacağım' diye bize baskı yapıyordu. Onun için biz de direnişe geçtik.

«Bizim üzerinde durduğumuz nokta şu; iş güvenliği istedik en başta patrondan, bir de ücret üzerinde anlaşamadık. Dedi 'ben ölü mevsimde işçi çıkarırım'. Ölü mevsim Şubat Mart, Nisan aylarında oluyor. Hiç bir sosyal hakka sahip değiliz. Sonra çalıştığımız işyeri, yani hayvanın yaşamayacağı bir iş yeridir. Biz insan olarak çalışıyoruz orda ama, bütün arkadaşlar romatizmalı. Hepsinin başı ve bacakları ağrıyor,

«Patron Aziz Turan. Senede 20-30 milyon lira vuruyor ve vergi kaçırıyor.

«Canlı varlık bizim iş yerlerinde çalışamaz. Sabah sekizde giriyoruz, akşam 9-10'da çıkıyoruz. Hiç bir mesai parası almıyoruz. Pazar mazar mecburuz çalışmaya. Sizi yazıhaneye çağırıyor 'işten çıkaracağım' diye tehditler yağdırıyor. Mezbaha bölümünde üç gün çalışıyoruz. Fırsat bulup da öğle yemeği yiyemiyoruz. Bir gün işe gelmediğimiz takdirde haftalığımızdan 100 lira kesiliyor. Geriye 200 lira kalıyor. Çoğumuz sigortasız.

«Her ölü mevsimde işçiler işten çıkartılıyor, sonra bir kısmı tekrar işe alınıyor. 8-9 senedir bu işte çalışan arkadaşlar bir senelik işçi gösteriliyorlar. Bu sene sendikaya girdiğimiz için patron bütün arkadaşları 17. maddeye dayanarak işten attı. Biz de sendika için direnişe geçtik.»

«Bize sendikadan beş kuruş verilmedi. Sendika başkanı bize çeşitli oyunlar oynadı. Sendika başkanı patronun vergi kaçırma gibi dolaplarını biliyor. Ve patrondan haraç alıyor. 80 günden beri grevdeyiz, hiç yanımıza uğramadı.

«Sendikamız Bar-Der-İş'in kongresi yaklaşıyordu. Biz kongremizde 'seni atacağız' dedik başkana. 'Vazifen burada bitmiştir senin'. O da bunun karşısında bazı oyunlara girişti. Tabandan yetişen bizim muhalefet sendika yönetimine tam gireceğimiz zaman patron sendika başkanına 'sendikayı kime teslim edersen et, barsakçılar sendika yönetimine gelirse bütün foyalarımız ortaya çıkar' demiş. Bar-Der-İş DİSK'e bağlıdır. Sendika başkanı Bahri Eriş patronun bacanağıdır. Biz bu direniş boyunca sendika yöneticilerinin tavrını, ne mal olduklarını anladık. Bize hiç bir yardımları olmadı. Yalnız iki yerden yardım görebildik. Kasımpaşa Halk Dayanışma Birliği'nden ve Pazariçi Derneği'nden. Geliyorlardı yanımıza, maddi olsun manevi olsun bizi destekliyorlardı.

«DİSK'in tabanı iyidir. İşçi iyidir. Ama DİSK'li yöneticiler iyi değildir. Hiç bir DİSK yoneticisinin DİSK'e bağlı sendikalar yöneticilerinin, ne bileyim Kemal Türkler denen adamın hangi yardımını gördük. Kime duyurdular? Hangi gastesinde duyuruldu? Dergisinde yazısı arkadaşların resmi çıktı mı? Hayır hiç birinde çıkmamıştır. DİSK'in başındakiler koltuğu seven adamlar. Mücadeleleri daima koltuk.

«Kongreden önce muhalefeti bastırmak için işçilikle ilgisi olmayan 150 kişiyi sendikaya kaydettiler. Biz bunun üzerine sendika yöneticilerine baskı yapıp karar defterini istedik. O arada defter evdedir diye sendika yöneticisinin evine gittik. Evin önünde beklerken kapıyı kilitledi. Bizi almadı içeri. Aradan bir iki gün geçti gene yakaladık bunu. Karar defterini getirmişti. Baskılarımız sonucu orda cebinden bir ilâç çıkardı 'isterseniz bu 150 kişiyi sileyim' dedi, ilacı yazının üzerine döktü fırçayı sürdü. Hiç yazı diye bir şey kalmadı defterin üzerinde. Kongre yaklaşırken DİSK yöneticileri Kenan Budak diye birini başkanlığa getirmek istediler. Merter sitesinde Aydın Meriç'in konuşması şu oldu: 'arkadaşlar 15-20 kişilik bir iş yeri ile uğraşacak vaktimiz yok. Onun için size bir yardımda bulunmadık. Biz sizin sendika yöneticilerinize karşıyız!' Biz dedik 'biz de karşıyız'. Tabandan yetişen muhalefet bu adamı atacak. Sendika yönetimine tabandaki işçiler gelecek'. Aydın Meriç 'Hayır, öyle olmayacak. Benim istediğim adamlar sendika yönetimine gelirse biz bütün maddi manevi yardımlarınızı yaparız size' dedi. Biz dedik, 'maddi manevi yardım yapacaksan 80 gündür grevde olduğumuz sürece neden haber bülteninde dahi bizden bahsetmedin.'

«Aydın Meriç İbrahim Güzelce'nin yardımcısıdır. Güzelce hastaymış, ameliyat olmuş şimdi Genel Sekreter Aydın Meriç. Kongre ayın 15'inde yapıldı. Bunlar, 'Maocular kongreyi dağıtırlar' diye yer olarak Merter sitesindeki DİSK binasını gösterdiler. DİSK'in binasına biz saat 10'da gittik. Alt kata gittik, nerede yapılacağını öğrenmek için. Demir 'çubuklarla karşıladılar bizi. İçeri almadılar. '1.30'da gelin, kongre 2.00'de' dediler. '1.30'da içeri alacaz sizi' dediler. Gittik bizi almadılar. DİSK yöneticileri kapıyı kapadılar. Biz de zorladık.

Demir sopalarla üstümüze saldırdılar bizim. Bizi binaya sokmadılar. Altıncı kata kadar çıktık. Üzerimize tuğlaları attılar. Biz de indik, DİSK'in altında kongremizi yaptık. Sonra DİSK'in sendikaya üye yaptığı adamlar geldi bizi bastılar, sendikamızda. Sendikanın malzemesini elimizden aldılar götürdüler. Tehdit ettiler bizi. Onlar sendikayla alakası olmayan kimselerdi. Saldırdılar bize.

«Kongreyi yaptığımızın ikinci günü 'Bizim Radyo' yayın yapıyor. 'Maocular DİSK binasını bastı' diyor. 'Daha ileri giderlerse isimlerini açıklamak zorunda kalacağız' diye tehdit ediyor.

«Biz direnişte olduğumuz sürece DİSK yöneticilerinin tutumunu öğrendik, onun için şimdi sendikanın yönetimini biz ele geçirdik. Onlar da bunu istemiyorlar. Bunlar sendika yönetimine tabandaki işçi gelirse başka işyerlerinde de işçi arkadaşlar sendika yönetimine gelecek, bize burda yer kalmayacak diye bizi kabul etmiyorlar. Kendi adamlarını tepeden sendika başkanı ilan etmişler.

Barsak işçileri bağımsızlık meselesi konusundaki görüşlerini de şöyle açıkladılar:

«Amerika ile Rusya arasında şimdi gerçekten hiç bir fark yoktur. Rusya sosyalist diye geçiniyor. Burada revizyonistler, işbirlikçiler, DİSK'in yöneticileri kongrede durumlarını bize gösterdiler. Bizce Amerika ve Rusya'ya karşı yeni oluşan üçüncü dünyanın karşı çıkması lazım. Rusya'yı hiç bir zaman ülkemize sokmamaya çalışmalıyız. Bunlar geldiği zaman sömürü de gelecektir, her türlü baskılar da olacaktır. Bugün Rusya mesela İskenderun'da Demir-Çelik tesisleri yapmıştır. Ama kaşıkla veriyor, kepçeyle götürüyor. Amerika'nın durumu gibi. Amerika bugün topraklarımıza nasıl el koyduysa, bu gibi durumlar oluyor.»

«İşçi arkadaşlarımız bütün işyerlerindeki grevleri desteklemelidirler. Çünkü mücadele yalnız bir kişiye karşı verilmiyor. Türkiye'de hakim sınıflara karşı verilen bir mücadeledir. Bizim durumumuz göz önünde. Bütün işçi arkadaşlarımıza söyleyeceğimiz şudur: Artık revizyonizme karşı tam mücadele vermelerini istiyoruz. Sendika yönetimine tabandan yetişmiş devrimci bir muhalefet olarak gelmelerini istiyoruz. Revizyonist kişiler işçi sınıfına karşıdır. Bunlar Merter sitesinde karşımıza demir çubuklarla, silahlarla çıkan kişilerdir. Biz işçi arkadaşlarımızın sendikamızda örgütlenmesini istiyoruz. Bunun için çalışacağız. Elimizden gelen imkanlarımızı sarfedeceğiz bu revizyonist kişilere karşı.»

Savaş kışkırtıcısı ik

BÜTÜN AKDENİZ ÜLKE VE

İki süper devletin hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği şartlarda, Türkiye'nin Yunan karasularının çok yakınında yeni askerî manevralar tezgâhlanması, bütün Ege ve Akdeniz ülkelerine zarar verecek gelişmelere yol açabilir. Bunu görmek için, Akdeniz ve Güney Avrupa'nın siyasî durumunu bir bütün olarak incelemeliyiz.

GÜNEY AVRUPA'DA SOVYET TAARRUZU

Ağustos 1975'te yapılan Helsinki Konferansından bu yana, Sovyet sosyal-emperyalistleri sürekli olarak «yumuşamanın geri dönülmez bir süreç halini aldığından» dem vuruyorlar. Gerçek, bunun tam tersidir. Helsinki Konferansından bu yana yeni bir dünya savaşı tehlikesi büyük ölçüde artmıştır ve bunun esas nedeni, Sovyet sosyal-emperyalizminin çılgınca silahlanması, askerî gücüne dayanarak dünyayı yeniden paylaşmaya çalışması, nüfuz alanlarını genişletmek için özellikle büyük stratejik öneme sahip bölgelerde yıkıcı ve müdahaleci faliyetlerini yoğunlaştırmasıdır. Angola halkına karşı girişilen vahşi Sovyet-Küba istilâ hareketi, sosyal-emperyalistlerin çeşitli sınıf mücadelelerine ya da millî mücadelelere el atıp bunlardan kendi amaçları için yararlanmaya çalışmalarının hangi noktalara varabileceğini göstermektedir.

Geçtiğimiz yıl içinde dünya kamuoyunun dikkatlerinin özellikle Angola üzerinde toplanması, iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinde meydana gelen diğer önemli gelişmeleri gözardı etmemelidir. 1975 yılı boyunca özellikle **Güney Avrupa**, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sızma ve yayılma çabalarını arttırdıkları ve önemli bir hamle yapmaya çalıştıkları bir alan haline gelmiştir. Bunun çeşitli nedenleri vardır. Akdeniz bölgesi, ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki rekabetin stratejik odak noktası olan Avrupa'nın «yumuşak karnı» niteliğindedir. Akdeniz'in coğrafi konumu, Batı Avrupa'yı kuşatmak ve cephe gerisinden vurmak için elverişli olanaklar yaratmaktadır. Akdeniz'e hakim olmak demek, hem Batı Avrupa'ya ve hem de Orta Doğu'ya karşı kullanılabilecek iki ağızlı bir bıçağı ele geçirmek demektir. Üstelik Güney Avrupa ülkeleri, genellikle nisbeten zayıf ve geri kapitalist ülkelerdir. İktisadî buhranı diğer Batı Avrupa ülkelerine göre daha büyük bir şiddetle yaşayan bu ülkelerin birçoğunda, önemli siyasî buhranlar da hüküm sürmektedir. Sosyal-emperyalistler bütün bu etkenleri hesaba katarak vargüçleriyle Güney Avrupa'ya yüklenirlerken, Amerikan emperyalistleri de bu bölgedeki Sovyet taarruzunu durdurmak için büyük çabalar harcamaktadırlar. Geçtiğimiz yıl içinde bu şiddetli rekabetin yol açtığı gerginlik ve kargaşalık, bütün Akdeniz ülkelerinde kuvvetle hissedilmiştir.

PORTEKİZ VE İSPANYA'DA FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM

Portekiz'deki Amerikancı faşist Kaytano diktatörlüğünün Nisan 1974'te yıkılmasından sonra, sosyal-emperyalistler Alvaro Kunhal'in revizyonist partisi aracılığıyla devlet mekanizmasının kilit mevkilerini ele geçirmeye ve sosyal-faşist bir diktatörlük kurmaya çalıştılar. Bu amaçla Kunhal'i, Avrupa'daki Rus banka ve ticaret şirketleri aracılığıyla büyük paralarla beslediler. Aynı zamanda Silahlı Kuvvetler Hareketi'nin üst kademeleriyle dolaysız ilişkiler kurdular. «Hem baklava, hem kamçı» siyaseti uygulayarak, Cebelitarık Boğazı'nı kolaylıkla denetim altında tutabilen bu ülkeyi nüfuzları altına almaya kalkıştılar. Azor adalarındaki NATO üssünü gözetleyen casus gemileri için Portekiz'den liman imtiyazları ve ticaret filoları için de bir yakıt ikmal istasyonu talep ettiler Gerek sosyal-emperyalistler ve gerekse revizyonist işbirlikçileri, Portekiz'in «uluslararası sınıf mücadelesi için büyük önem taşıdığını», Portekiz'de izledikleri taktiklerin «dünya devrimini yeni tecrübelerle zenginleştirdiğini» iddia ettiler. Bununla beraber olaylar, onların istediği yönde gelişmedi. Halkın mücadelesi karşısında gerileyen revizyonistler, ellerindeki mevzileri korumak için sürekli «iç savaş» tehditleri yağdırdılar ve yıl sonuna doğru da Troçkistlerle ittifak halinde cılız bir darbe girişiminde bulundular. Bütün bunların yanısıra, Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileri de Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı gelişen tepki dalgası içinde kendilerini gizlemeye ve yeniden toparlanmaya çalışmaktan geri durmadılar. Her iki süper devlet, birbirlerinin Portekiz'in içişlerine müdahale etmekte olduğu, bu ülkedeki çeşitli parti ve örgütlere para yardımı yaptığı ve yıkıcı faaliyetler sürdürdüğü konusunda birbirlerini şiddetle suçlayarak kendilerini temize çıkarmaya uğraştılar.

İspanya'da, faşist diktatörlük geriler ve zayıflarken, tekelci burjuvazinin Amerikancı kesimleri sözümona «liberalleşme» tedbirleriyle istikrarı kurtarmaya ve sınıf barışını sağlamaya çalıştılar. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise bu kargaşalıktan yararlanmak için harekete geçtiler. Bir yandan İspanya hakim sınıflarıyla dolaysız iktisadî ve siyasî bağlarını geliştirdiler. Öte yandan, aralarında bazı çelişmeler olmasına rağmen, Carrillo revizyonistlerinden mümkün olduğu kadar yararlanmaya baktılar. Sosyal-emperyalistler, İspanyol revizyonist partisinin de tıpkı Kunhal'in örgütü gibi tamamen kendilerinin beşinci kolu durumuna getirebilmek için, önce Carrilo'ya karşı Listerin revizyonist kliğini desteklediler. Ancak bu taktikte başarı sağlamayınca, Carillo'nun Moskova'ya yaptığı çeşitli ziyaretler sırasında onunla tekrar «barış» yaptılar ve «Demokratik Cunta» aracılığıyla, gerek halkın ve gerekse Avrupa taraftarı burjuvazinin muhalefetini kendilerine âlet etmeye çalıştılar. Amerikan emperyalistleri ise, faşist diktatörlüğün temel dayanağı olmaya devam ettiler ve İspanya'yı NATO'ya sokmak, Avrupa ülkeleri ile İspanya'nın arasını bulmak, İspanyol burjuvazisi içindeki Avrupa taraftarlarını kendi saflarına çekmek, bu arada da halkın mücadelesini demagoji ve terörle bastırmak siyasetini izlediler.

İTALYA VE BALKANLAR'DA İSTİKRARSIZLIK

İtalya'da, tekelci burjuvazi ile çok güçlü bağları olan ve Hıristiyan Demokratlara karşı «tarihî uzlaşma» siyaseti izleyerek siyasî iktidarı paylaşmaya, devlet mekanizmasına sızmalarını arttırmaya çalışan İtalyan revizyonistleri, 1975 yılı içinde Seçimlerde önemli başarılar sağladılar. Sosyal-emperyalistler, İtalyan revizyonistlerinin kendi ülkelerinin tekelci burjuvazisiyle içiçe geçtikçe kendilerinden uzaklaşacaklarından korktuklarından ve revizyonist partileri her yerde Portekiz tipi bir «saldırı taktiği»ne sevketmek istediklerinden, «tarihî uzlaşma» siyasetine karşı çıktılar. Bununla beraber, aralarındaki bütün anlaşmazlıklara rağmen İtalyan revizyonistlerinin iktidara geldikleri takdirde mutlaka kendilerine sırt dayayacaklarını hesapladıklarından, revizyonistlerin güçlenişini elaltından vargüçleriyle desteklediler ve bu gelişmeye hakim olmaya çalıştılar. Bir yandan halkın mücadelesi, bir yand[...] revizyonistlerin güçlenmesi, İtalyan hakim sınıfla[...] nı büyük bir siyasî buhran içine sürükledi. Bu d[...] rumda Amerikan emperyalistleri, faşist darbe h[...] zırlıklarını yoğunlaştırdılar. Kissinger aracılığıyl[...] NATO'nun ve ABD'nin revizyonistlerin iktidara ge[...] mesine «göz yummayacağı» hakkında tehditler ya[...] dırdılar. Hıristiyan Demokratların çevresinde, gü[...] lerini yeniden düzenlemeye uğraştılar.

1975 yılı içinde **Balkanlar**, soyal-emperyalistl[...] rin yıkıcı faaliyetlerinin özellikle yoğunlaştığı bir [...] lan haline geldi. Geçtiğimiz yıl boyunca sadec[...] **Yugoslavya**'da, birbiri peşisıra üç-dört Sovyet i[...] birlikçisi gizli örgüt ortaya çıkarıldı ve birçok KG[...] ajanı tutuklandı. Yugoslav ordusu muhtemel bir So[...] yet saldırısına karşı büyük ölçüde ülkenin doğu s[...] nırlarına yığıldı ve savunma hazırlıklarını artırd[...] Yugoslav generalleri, Macaristan ile aralarında uz[...] nan **Panonia ovası** üzerinden güçlü bir tank sald[...] rısı beklediklerini açıkça ifade ettiler. Sovyetler Bi[...] liği **Romanya**'yı da baskı ve tehdit altında tutma[...] devam etti. Varşova Paktı ve COMECON için[...] bağımsız bir siyaset izleyen bu ülkeden, kâh to[...] raklarından bir kısmı üzerindeki iktisadî egemen[...] lik haklarını COMECON'a devretmesini, kâh So[...] yet birliklerinin Adriyatik Denizi'ne ya da Bulg[...] ristan'a serbestçe ulaşabilmesi için kendilerine b[...] «askerî koridor» sağlamasını talep etti. Buna kar[...] sı Amerikan emperyalistleri de, bu ülkenin için[...] bulunduğu güç durumdan yararlanarak, silâh sa[...] tışı ve iktisadî yardım vaatleriyle Yugoslavya v[...] Romanya'ya sızmak ve nüfuz kazanmak için ha[...] rekete geçtiler.

SOVYET YIĞINAĞININ VE CASUSLUK FAALİYETLERİNİN ARTIŞI

Bütün Güney Avrupa'da, Sovyet sosyal-emperyalistleri ülkelerin egemenlik haklarını hiçe sayara[...] ve başka devletlerin «içişlerine karışmadıkları» yolundaki kendi yeminlerini yalanlayarak, casusluk v[...] yıkıcılık faaliyetlerini eşi görülmedik bir düzeye çıkardılar. 1975 yılı içinde, Sovyet büyükelçisi dahi Portekiz'deki sefaret mensuplarının büyük çoğunluğunun KGB mensubu olduğu, İtalya'da ise 700'[...] aşkın KGB ajanının faliyet gösterdiği ortaya çıktı[...] Sosyal-emperyalistler Akdeniz filolarının vurucu gücünü sürekli olarak arttırdılar, bu filoya önemli bi[...] deniz piyadesi birliğini kattılar ve Karadeniz'de yeni inşa ettikleri uçak gemilerini Boğazlar'dan geçirmek için yoğun hazırlıklara başladılar. Sovyet denizaltıları, Korsika ile Fransa kıyıları arasındaki sularda dolaşarak, özellikle Tulon deniz üssüne karş[...] casusluk görevlerini yerine getirdiler. 1975 yılında sonuncusu Tulon üssünden ancak 10 kilometre mesafede olmak üzere 10 ayrı olayda, Fransız savaş gemileri Sovyet denizaltılarını zorla uzaklastırma[...] durumunda kaldılar. Bütün bu faaliyetler, Fransız hükümetinin aralarında iki de ucak gemisi olan bi[...] savaş filosunu 1975 sonbaharında Atlantik'ten Akdeniz'e aktarmasına yol açtı. Fransız ordusunun resmî organı «Tam» dergisi, 27 Kasım 1975 tarihl[...] sayısında, bu tedbirlerin nedenlerini şöyle açıklıyordu.

«Bir de şöyle garip bir durum ortaya çıkmış bulunuyor: Akdeniz'de kıyısı bulunmayan ülkeler, bu denizde, gücü Fransız ve İtalyan filolarını çok aşan donanmalar bulundurmaktadıralr. Akdeniz'deki Sovyet filosunun 1966'dan bu yana 35 ile 50 gemi arasında değiştiğini ve ortalama 12 Denizaltıyla biri bir helikopter gemisi olan 18 suüstü gemisini içerdiğini hatırlamak yeter. Nisan 1975'te yapılan 'O-

…üper devlete karşı
…ALKLARI BİRLEŞMELİDİR !

…an 75' manevraları, Sovyet donanmasının savaş …revlerini dünya çapında genişlettiğini ortaya koy…ustur; bu manevralar sırasında büyük birimler, Ba… Akdeniz'e yığınak yapmak ve denizaltı barajlarını …rmak gibi şeyler denemişlerdir. Öte yandan ABD … benzeri bir çaba göstermekte ve iki uçak gemi…ni, hücum denizaltılarını, çıkarma gemilerini ve …recek lojistik ve destek gemisini içeren, Altıncı …lo'ya mensup ortalama yirmi gemiyi sürekli ola…ık burada bulundurmaktadır. Bu yığınağın ve ba… kıyı ülkelerindeki gergin durumun, Akdeniz'i dün…anın en duyarlı bölgelerinden biri haline getirdiği …çıktır.»

İKİ BARUT FIÇISININ ORTASINDA, TÜRKİYE, YUNANİSTAN VE KIBRIS

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin 'Okean 75' ma…nevralarında kesmeyi denedikleri Batı Avrupa pet…rol ikmal hatlarının çıkış noktası ise Orta Doğu'da…dır ve bu bölge de, 1975 yılı içinde sosyal-empar…yalistlerin önemli bir faaliyet alanı olmaya devam etmiştir. Sovyetler Birliği 1975'te dikkatini özellikle Portekiz ve Angola üzerinde yoğunlaştırdığından, Orta Doğu'da daha ziyade mevcut durumu korumaya gayret etti. Ancak bununla beraber, **Filistin Kurtuluş Örgütü**'ne **İsrail'i** tanıması için baskı yapmaktan, Lübnan'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü ABD emperyalistleri ve Falanjistlerle pazarlık konusu haline getirmekten, **Mısır'a** her türlü baskı ve şantaj uygulamaktan, **Libya**'dan üs talep etmekten ve **Batı Sahrası** olayında **Cezayir ile Fas**'ı birbirine düşürmeye çalışmaktan geri durmadı. Süveyş Kanalının tekrar açılması da, 1975 yılı içinde Orta Doğu'daki hegemonya mücadelesinin şiddetlenmesine katkıda bulundu. **Sovyetlerin bu taktiklerine karşı ABD emperyalistleri de «adım adım barış» planları yoluyla nüfuzlarını arttırmak için hiçbir çabayı esirgemediler. Onlar, ağır Sovyet baskı ve sömürüsüne karşı büyük bir tepki duyan Mısır'ı kendi saflarına çekmeye çalıştılar, Lübnan'da Falanjistlerin saldırısını ve Kuzey Afrika'da Batı Sahrası'nın fosfat yataklarının İspanyol sömürgecilerinden Fas ve Moritanya gericilerine devredilmesini desteklediler. Her iki taraf, Orta Doğu'ya muazzam miktarlarda silah yığmaya devam ettiler.**

Güney Avrupa ve Orta Doğu, iki barut fıçısı gibidir. İki süper devlet arasındaki yeni bir dünya savaşını hızla yakınlaştıracak gelişmeler, her an bu bölgelerde ortaya çıkabilir. **Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs** ise, bu iki bölgenin tam ortasında, kesiştikleri noktada yer almaktadırlar. ABD-Sovyet askerî rekabetinin çok hasas bazı noktaları, bu üç ülkenin denetiminde ya da sınırları içindedir. Karadeniz'den Ege'ye veya Ege'den Karadeniz'e geçiş, Türkiye'nin egemenliği altındadır. Ege ile Akdeniz arasındaki bağlantının anahtarı ise, Yunanistan'ın Girit adasıdır. Çanakkale Boğazı ile Girit arasında uzanan Ege denizi alanının, Yunanistan ya da Anadolu kıyılarından ve Yunan adalarından kontrol altına alınamayacak hiç bir noktası yoktur. Öte yandan Yunanistan, Batı Akdeniz ile Doğu Akdeniz arasındaki geliş-gidişi ve Adriyatik Denizi'nin büyük kısmını da denetleyebilecek durumdadır. Kıbrıs ise, Doğu Akdeniz'de batmaz bir uçak gemisi ve kumanda merkezi gibidir. Buradan hem Güney ve Güneydoğu Türkiye'nin, hem Suriye, Irak, Ürdün, Lübnan ve İsrail'in, hem de Mısır'ın bütün canalıcı noktalarına erişmek mümkündür.

Bütün bu olgular, ülkemizi saran uluslararası şartların ne kadar ağır olduğunu gözler önüne sermektedir. Her iki süper devletin ve işbirlikçilerinin 1975 yılı içinde bu üç ülke üzerindeki giriştikleri faaliyetleri de, devrimcilerin ve halkın buna karşı alması gereken tavrı da, bu temel gerçek belirlemektedir.

BİRİ ÇATLAĞI ONARMAK, DİĞERİ İKİ ÜLKEYİ SAVAŞTIRMAK İSTİYOR

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs, bu son derece önemli stratejik durumlarına bağlı olarak, 1974-1975 yılları içinde iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin **şiddetle geliştiği** Akdeniz ülkeleri olmuştur. **Amerikan emperyalizminin hızla gerileyişi bu üç ülkede büyük bir açıklığa kavuşmuş, Sovyet sosyal-emperyalizminin artan baskıları bu üç ülkede kargaşalığa yol açmıştır.**

Bu kargaşalığın başlangıç noktası, ABD emperyalizminin Doğu Akdeniz bölgesinde Kıbrıs'ı tamamen pençesine almak amacıyla tezgahladığı Sampson darbesidir. **Bizzat bu darbe, iki süper devlet arasındaki rekabetin ve Amerika'nın Sovyetler'e karşı daha sağlam mevziler tutmak arzusunun bir ürünüydü. Bu yüzden sosyal-emperyalistler de duruma derhal el attılar.** Yunanistan ile olan çelişmeleri yüzünden Kıbrısa' müdahale etmek isteyen Türk hakim sınıflarına yeşil ışık yaktılar. Yunan sınırına asker yığarak, Bulgar havaalanlarını Türkiye'ye açma teklifinde bulunarak, Kıbrıs'ın işgalini desteklediler. Daha sonra ABD emperyalistleri oldubittiyi kabul edip bu sefer Türkiye ile yakınlaşma ve Türkiye aracılığıyla Kıbrıs'a hakim olma olanaklarını araştırmaya başlayınca, sosyal-emperyalistler de Yunanistan'a el uzattılar. İkinci Kıbrıs harekâtına karşı tavır aldılar ve daha önce Türkiye'ye sağladıkları desteği bu sefer Yunanistan'a vaat ettiler. Bundan sonra da ABD emperyalistleri kâh Türkiye'nin, kâh Yunanistan'ın daha fazla yanında yer aldıkça, Sovyet sosyal-emperyalistleri de onların yaptıklarının tam tersini yapıp, iki ülkeden «açıkta kalanına» daha fazla yanaşmak için çalışmaya devam ettiler.

Ancak, aynı hegemonyacı hamurdan yoğrulmuş bulunan iki süper devlet, bütün bunları yaparken farklı hedefler güdüyorlardı. **Amerikan emperyalistleri, hep Türkiye ile Yunanistan'ı Kıbrıs'tan kayıtsız şartsız çekilmeksizin birbirlerine kısmî tavizler vermeye, Kıbrıs'ın bağımsızlığını birlikte yoketme temelinde barışmaya zorladılar. Sosyal-emperyalistler ise NATO'nun güney kanadındaki bu çatlağı ABD'nin kapatmasını önlemek, çatlağı daha da derinleştirmek için Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları sonuna kadar körüklediler. İki üçüncü dünya ülkesini birbirleriyle savaştırmaya çalıştılar.**

BAĞIMSIZLIK, ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ, KIBRIS'IN İŞGALİNE SON!

Kıbrıs buhranından bu yana iki süper devletin ziyaretleri, krediler, silah ambargosu ve Sovyet askerî manevraları için yapılan davetler, ABD üslerinin Sovyet manevralarını gözleyip gözlememesi ve Türkiye üzerindeki hegemonya mücadelesinin nasıl yoğunlaştığını, Rus ve Amerikan devlet adamlarının faaliyetlerini sürdürüp sürdürmemesi konusundaki tartışmalar, ülkemizi çevreleyen sularda birbirini kollayan ve kovalayan ABD ve Sovyet savaş gemileri, apaçık ortaya koymaktadır. Bütün bunlara rağmen iktidardaki Amerikancı faşist klikler ülkemizi ve halkımızı felakete götürecek bir siyaset izlemekte israr etmektediler. Bugün bu siyasetin başlıca üç unsuru vardır:

1) Faşistler, esas olarak Amerikan emperyalizmiyle işbirliği yaparken Sovyet sosyal-emperyalizmiyle de yakın ilişkiler kurmakta, ülkemizi her iki süper devlete peşkeş çekmekte ve hegemonya mücadelesinin daha fazla içine sürüklemekte, öte yandan halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine azgınca saldırmaktadırlar.

2) Faşistler, şoven Yunan düşmanlığını alabildiğine körüklemekte, ülkemizin silahlanmasını özellikle Yunanistan'a karşı geliştirmekte, Yunanistan'a karşı Ege Denizinde tehditkâr manevralar düzenleyerek zorba ve saldırgan maceralar peşinde koşmaktadırlar.

3) Faşistler, Kıbrıs'ın askerî işgalini sürdürmekte ve Kıbrıs meselesinin çözümünü, esas olarak ABD'nin istediği gibi bir karşılıklı kısmî tavizler pazarlığına indirgemektedirler. Faşistler Kıbrıs'ın bağımsızlığının yokedilmesi noktasında ABD ve Yunan gericileriyle anlaşmakta, ancak kimin ne kadar taviz vereceği noktasında anlaşmazlıklarını sürdürmekte ve işte bu yüzden Yunanistan'a karşı tehlikeli gövde gösterilerine girişmektedirler.

Yurdumuzu iki süper devletin daha fazla hegemonyası altına sokan, savaş tehlikesini arttıran ve millî bağımsızlığımızı, millî savunmamızı derinden zedeleyen bu siyasete karşı çıkmak, bütün devrimcilerin, bütün yurtseverlerin acil bir görevidir. Proletaryanın bu konudaki siyaseti, büyük burjuvazinin ve onun Amerikancı faşist kliklerinin siyasetinin tam zıddıdır. Biz, bu millî ihanet, şovenizm ve zorbalık siyasetine karşı:

1) Millî bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık bayraklarını kararlılıkla yükseltmeliyiz. Halkın bütün güçlerini, iki süper devlete karşı seferber etmeliyiz. İki süperdevletin hegemonyacılığını altetmek için, Türkiye iktisadî, siyasî ve askerî alanlarda millî bağımsızlığını korumalı ve geliştirmeli ve kendi gücüne güvenmelidir.

2) Ülkemizle Yunanistan arasındaki dostluğu korumak ve geliştirmek için mücadele etmeliyiz. Türkiye halkı, Yunan halkının düşmanı değildir. Her iki ülkenin ortak düşmanı, süper devletlerdir. Türkiye hükümetinin Yunanistan'a karşı askerî baskı ve tehdit uygulamaktan vazgeçmesini, Ege manevralarının durdurulmasını, iki ülke arasındaki bütün sorunların barışçı görüşmelerle çözüme bağlanmasını istiyoruz. Ülkemizin millî savunması, Yunanistan'ı değil, iki süper devleti hedef almalıdır.

3) Türkiye, Kıbrıs'taki bütün askerlerini derhal ve kayıtsız şartsız geri çekmelidir. Yalnız Kıbrıs'ın değil, Türkiye ve Yunanistan'ın da gerçek menfaatleri, bağımsız ve bloksuz bir Kıbrıstan yanadır. Kısmî toprak tavizleri hiç bir şeyi halledemez; Kıbrısın bağımsızlığını yokettiği gibi, sadece Türkiye ile Yunanistan arasındaki düşmanlığın ilerde tekrar patlak vermesine ve süper devletlerin yeni yeni müdahalelerine zemin hazırlamak üzere içten içe sürmesine yol açar. Kıbrıs'ta hiç bir yabancı askerin kalmaması, Kıbrıs halkının kendi meselelerini kendisinin çözebilmesinin birinci ve vazgeçilmez şartıdır.

Gerek Ege ve gerekse Akdeniz, süper devletlerin elinde kıyı ülkelerine karşı kullanılacak iki ağızlı bir bıçak mı olacak? Yoksa iki süper devletin filolarının kıyı ülkelerinin birliği karşısında barınamadığı bir barış denizi mi? Bizi ikinci sonuç yönünde ilerletebilecek olan, yalnız ve yalnız proletaryanın yukarıda özetlediğimiz siyasetidir.

Akdeniz, Akdenizlilerindir.

SOVYETLER BİRLİĞİNDE FA

Geçtiğimiz Ocak ayı içinde, bir İngiliz televizyon şirketinin çektiği, Sovyetler Birliği'nin Letonya Cumhuriyetinde bulunan bir toplama kampını konu alan bir filim, Fransız televizyonunda gösterildi. Gözetleme kuleleri, tel örgüleri, vb. ile tıpkı Hitler Almanyası'nın toplama kamplarını hatırlatan filim, bütün dünyada şiddetli bir tepki ile karşılandı. Gösterilen filme tepki o kadar geniş oldu ki, Fransız revizyonist partisinin genel sekreteri Marşe (Marchais) bile 7 Ocakta «Europe 1» radyosuna bir demeç vererek «bu konuda SBKP ile aralarında ayrılıklar» olduğunu ve «SSCB'de düzeltilmesi gereken yetersizliklerin bulunduğunu» söylemek zorunda kaldı. Şili faşistlerini, Alman Nazilerini hatırlatan filme gösterilen tepki karşısında Sovyet revizyonist «Literaturnaya Gazeta» dergisi, «bu kampta sadece kamu düzenini bozanların kaldığını» söyleyerek, kampın varlığını ve filmin gerçekliğini itiraf etti.

Aynı filmin Türkiye'de gösterilmesi karşısında TİP revizyonistlerinin «YÜRÜYÜŞ» dergisi, 44. sayısında, «Gerçekten çekildiğine inanılacak kadar bile ciddi bulunmayan film, gösterilenler nedeniyle bir ilgi toplamadı. Kopardığı gürültü, gerçek olma ihtimalinden çok, FKP'nin filmin gösterilmesinden sonra bir mektupla SBKP'nden bilgi istemesinden doğdu. Bu gürültü de kısa zamanda kesildi» diyerek yalan üstüne yalan söyledi. TİP revizyonistleri böylece dergilerine sayfalarca revizyonist fikirlerini doldurdukları Marşe'den bile daha azgın bir uşak olduklarını gösterdiler.

YÜRÜYÜŞ dergisi, efendilerinin sosyal-faşist yüzünü güya gizlemek için şöyle yazıyor:

«Filim de çok 'kötü' idi. Gösterilen yerlerin bir hapishane, bir çalışma kampı mı, yoksa bir dinlenme kampı mı olduğu pek anlaşılmadı. Hiç bir işkence sahnesi de fark edilmedi.» (sayı: 44)

Evet, bu sözleri söyleyen, 12 Marttan sonra işkence suçunu örtbas etmek için birbiri peşisıra yalan demeçler vermiş olan Faik Türün ya da Ferit Melen değil, sosyal - emperyalist efendilerine yaranmak isteyen «YÜRÜYÜŞ» dergisidir. 12 Mart faşistleri de işkenceler açıklandıkça, «delil yok», «iz yok», «hani fotoğrafı?» gibi şeyler söylüyorlardı. Şimdi aynı teraneleri, TİP revizyonistleri tekrarlamaktadır.

Revizyonistler için önemli olan, bu insanlık dışı görüntülerin doğru olup olmaması değil, gösterilen filmin sosyal-emperyalist efendilerini açığa çıkartıp çıkartmamasıdır. Revizyonistlere göre, böyle bir filmin gösterilmesi, Sovyetler Birliği'nin «içişlerine müdahaledir. Bu mantığa göre, 12 Mart işkencelerini konu alan bir filmin Avrupa'da gösterilmesi de Türkiye'nin içişlerine müdahaledir ve bu yüzden engellenmelidir. O dönemde böyle filmler karşısında Türkiye'deki faşistlerin tavırları da bu olmadı mı?

Daha sonra sosyal - emperyalistler de harekete geçtiler ve filmin gösterilmesi yüzünden Türkiye'nin kendi «içişlerine müdahale» ettiğini ileri sürdüler! hegemonyacı niteliklerini bir kere daha açıkça ortaya koydular.

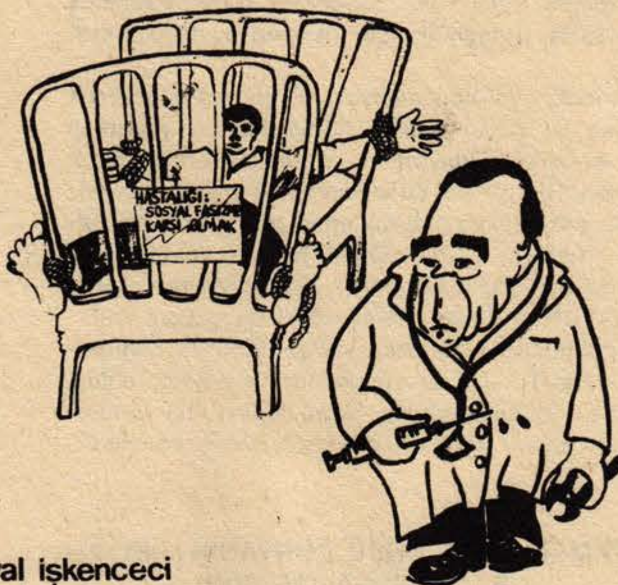
Kim kimin içişlerine müdahale etmektedir? Gerçekleri yansıtan bir filmi gösterdiği için Türkiye mi SSCB'ye müdahalede bulunmaktadır? Türkiye televizyonunda hangi filimlerin gösterileceğini tayin etme yetkisini Sovyetler Birliği nerden almaktadır?

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK, ESAS OLARAK İŞÇİLERİ VE BÜTÜN HALKI HEDEF ALMIŞTIR.

Sovyetler Birliği'nde Kruşçev Brejnev kliğinin proletarya diktatörlüğünü devirmesinden sonra her alanda kapitalizme geri dönülmüştür. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler sömürülmekte ve baskı altında tutulmaktadır. Bu da tabii olarak, sınıf mücadelesinin keskinleşmesine yol açmıştır. Tekelci bürokrat burjuvazinin Sovyetler Birliği'nde kurduğu faşist diktatörlük gitgide daha fazla teröre baş vurmaktadır.

Bugün Sovyetler Birliği'nde, halkın muhalefetinin yükselmesi karşısında, polis, ordu, hapishane, toplama kampları, sözümona 'akıl hastahaneleri' gibi zulüm araçlarının sayısı hızla artmaktadır. Şu anda Sovyet polisi, gösterileri dağıtmak için en modern yöntemlerle eğitilmektedir. Sovyet ordusu, işçilerin ve emekçi halkın ayaklanmalarını kanlı bir şekilde bastırabilmek için tanklara ve panzerlere başvurmaktadır. Bütün bunlara rağmen Sovyet halkı zulme karşı mücadeleden vazgeçmemektedir.

1967'de Çimkent'de ortaya çıkan bir ayaklanma şiddetle bastırıldı. Aynı yıl, Ekim ayında, Harkov'da bir traktör fabrikasında binlerce işçinin katıldığı bir grev oldu. 1969 Mayısında, Kiev'deki hidro-elektrik santralı işçileri bir gösteri düzenlediler. 25-26 Haziran 1972'de Ukrayna'daki Dniepropetrovsk şehrinde binlerce işçi sokaklarda gösteri yaptılar, Güvenlik Servisinin bürolarını işgal ettiler ve arşivleri yaktılar. Aynı şehirde, partinin bölge komitesini kuşattılar ve daha iyi hayat şartları talep ettiler.

Sosyal işkenceci

Grevlerin yanısıra, Sovyet halkı enternasyonalist duygularını dile getiren gösteriler yaptılar. Ağustos 1968'de, Çekoslovakya'nın işgaline karşı, Moskova, Leningrad, Harkov, Novosibirsk ve diğer birçok şehirde gösteriler yapıldı. Sosyal-emperyalistlerin Çin sınırında yaptıkları silahlı provokasyondan sonra, bu saldırıyı protesto eden bildiriler dağıtıldı. Aralık 1970'de, Polonya işçi sınıfının isyanı sırasında, Kaliningrad, Lvov, Beyaz Rusya ve başka yerlerde dayanışma grevleri oldu.

Diğer yandan, ezilen milliyetler milli baskılar karşısında mücadelelerini yükselttiler. Litvanya'da Kuana şehrinde, halk sokaklarda «Litvanya'ya Hürriyet,» diye bağırarak gösteri yaptı. Halk' Partinin bölge komitesine ve polis merkezine saldırdı. Polisle çatışma çıktı ve gösteriyi bastırmak için paraşütçüler gönderildi. Letonya'da 17 kıdemli parti üyesi, yurt içine ve dışına mektuplar göndererek, Sovyet revizyonistlerinin Marksizm-Leninizme ihanetlerini ve onların milli azınlıklara uyguladıkları eritme siyasetini mahkum ettiler. Ukrayna ve Gürcistan'da, Brejnev kliği, zaman zaman milli azınlıkların taleplerini hasır altı edebilmek için birçok Parti kadrolarını tasfiye ettiler.

Diğer yandan, iktidardaki faşist kliğe karşı çıkan birçok aydın, çeşitli yollarla, beyaz terörü mahkum etmiş, çılgınca silahlanmaya ve savaş hazırlıklarına karşı çıkmışlardır. Son senelerde, Moskova, Leningrad, Minsk gibi birçok şehirde öğrenciler çeşitli protesto gösterileri düzenlemişlerdir.

Hepsinden önemlisi, son birkaç yıldır. Sovyetler'deki Bolşevikler, işçi sınıfına ve bütün Sovyet halkına seslenen, onları iktidardaki revizyonistleri devirmeye çağıran pek çok bildiri dağıtmaktadırlar. O zamandan beri, birçok Marksist-Leninist ve devrimci örgüt gizli olarak faaliyet göstermektedir. Bu örgütler, bildiriler dağıtmakta, programlar yayınlamakta, işçileri ve halkı tekrar proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi kurmaya çağırmaktadırlar.

BREJNEV KLİĞİ HALKIN MÜCADELESİNİ BASTIRABİLMEK İÇİN BASKI VE ZULME BAŞVURUYOR.

İktidardaki Brejnev kliği, 1965'ten bu yana, halk kitlelerini bastırabilmek için, bir dizi gerici ve faşist kararname, kanun ve karar yayınlamıştır.

Bu bir dizi tedbirin en başta geleni, evvelce doğrudan doğruya parti merkez komitesine bağlı olan «Devlet Güvenlik Komitesi»nin (KGB) ülke çapında çok yaygın bir istihbarat ağı olan bir örgüte çevrilmesi olmuştur. Bu örgütün esas görevi, kitleler ve kadrolar üzerinde sıkı bir denetim kurmaktır

1966'da kurulan «Güvenlik Bakanlığı»nın adı daha sonra 1968'de «İçişleri Bakanlığı» olarak değiştirilmiş ve örgütü genişletilmiştir. Polisin yetkileri ve polis sayısı artırılmıştır. Ayrıca, «mesleki güvenlik büroları», «gece polisi karakolları», «motorlu polis birlikleri» gibi, en modern istihbarat imkanlarıyla donatılmış yeni polis birlikleri kurulmuştur. 1970'de, daha önce kaldırılmış olan «Adalet Bakanlığı» yeniden kurulmuş, eski mahkemeler genişletilmiş ve yenileri inşa edilmiştir.

Bütün bu polis tedbirlerine bağlı olarak, Sovyet vatandaşlarının serbestçe dolaşmalarını kısıtlayan kanunlar artırılmaktadır. Mevcut pasaport kanununa göre, bütün Sovyet vatandaşları bir «iç pasaport» taşımaya ve kaldıkları mahallenin polis makamlarına «kaydolmaya» mecburdurlar. Kanunlara göre, taşınan veya seyahat eden her Sovyet vatandaşı, 3 gün içinde polise kaydını yaptırmak zorundadır. «Kayıt» için iş, ev ve polisten izin gibi üç şart gereklidir. Eğer bir kimsenin ailesi yanına yerleşmeye geliyorsa, bunun için de izin zorunludur. Sovyet vatandaşları bütün bu engelleri ya sahte evlilikler yaparak ya da kapıcı veya polislere rüşvet yedirerek aşabilmektedir.

SOVYETLER BİRLİĞİ ARTIK BİR HAPİSHANELER VE İŞKENCELER DİYARI HALİNE GELMİŞTİR.

Sovyet revizyonistlerinin bütün yalanlarına rağmen, Uluslararası Af Örgütüne göre, SSCB'de 10 bine yakın siyasi tutuklu bulunmaktadır ki, bu rakamın Sovyetlerde tutuklu bulunan bütün devrimcilerin sayısını yansıttığı söylenemez, Bu gerçeğe rağmen, SSCB Adalet Bakanı Suharev şöyle konuşabilmektedir:

«Uzun yıllardır doğrudan doğruya adalet işlerinin yönetiminde bulundum, ama siyasi veya dini görüşleri yüzünden vatandaşların mahkum olabileceklerini belirten tek bir Sovyet ne gördüm ne okudum ne de varlığından haberim var...

«...Ülkemizde 'siyasi mahkum' diye bir kavram yoktur. Kanunlarımızda devlete karşı suçlarla yani Sovyet devleti ve Sovyet sistemini zayıflatmayı amaçlayan suçlarla ilgili bir bölüm vardır.» (Revizyonist «Yeni Zamanlar» dergisinden naklen KİTLE, sayı: 97)

Bütün faşistler aynı dili kullanıyorlar. Feyzioğlu Avrupa Konseyi'nde, «Türkiye'de siyasi tutuklu yoktur» diye yırtınırken, binlerce yurtsever ve devrimci zindanlara doldurulmamış mıydı?

Gerçekte bugün Sovyetler Birliği'nde, her yıl yeni yeni hapishaneler yapılmaktadır. Son yıllarda Sovyet revizyonistleri devrimci kitleleri ezebilmek için çok sayıda «çalışma kampları» kurmaktadır. Bu kamplar, «sıradan», «yoğun», «katı disiplinli» ve «özel» kamplar olmak üzere dört çeşittir. Bu kamplarda toplam olarak bir milyonu aşkın tutuklunun bulunduğu bilinmektedir. Bunların arasındaki siyasi tutuklular, genellikle «katı disiplinli» veya «özel» kamplara konmaktadırlar.

Uluslararası Af Örgütünün raporuna göre: **«Sovyet hapishaneleri, tutuklularla ilgili muameleyi öngören uluslararası kurallara uymadığı gibi, çalışma yoluyla tutukluları yeniden eğitmeye ilişkin tedbirleri ve kuralları da çiğnemektedir.»** 1972'de 7 yıl hapis ve 5 yıl sürgün cezasına çarptırılan 33

ŞİST ZULÜM VE İŞKENCE

yaşındaki bir Sovyet vatandaşı Bukovski'nin annesi, Fransız revizyonist partisinin genel sekreterine yazdığı mektupta şöyle demektedir: **«Oğlum hiç bir suç işlememiştir. Sadece SSCB'de insan hakları için mücadele etmiştir. 1970'de rejime muhalefet eden bazı kimselere akıl hastahanelerinde yapılan muameleyi anlatan belgeleri batılı doktorlara verdiği için cezalandırılmıştır... Hapiste yattığı ilk 5 yılda, kötü beslenme ve baskılardan ötürü sağlığı iyice bozulmuştur... Bu sebepten hayatından endişe etmekteyim. Duyduğuma göre buna rağmen, Eylül ayının başında 15 gün hücreye atılmıştır.»**

Brejnev kliği kendine muhalefet eden bazı aydınlar için özel «akıl hastahaneleri» de inşa ettirmiştir. «YÜRÜYÜŞ» dergisinin de onayladığı gibi, kendine karşı çıkanlara «deli», «dengesiz» veya «akıl hastası» damgasını vurarak bu hastahanelere göndermektedir. Bu hastahanelerde tutuklular işkence görmekte, insanlık dışı sözümona «tıbbi tedavi» görmeye zorlanmakta, birtakım acı çektiren ilaçlar verilmekte, bütün bunlar siyasi görüşlerini değiştirmek için kullanılmaktadır.

Geçenlerde böyle bir «hastahane» den çıkarak Fransa'ya göç eden matematikçi Pliyuç'un anlattığına göre, Dniepropetrovsk'da 65 siyasi tutuklunun bulunduğu özel «hastahane»de tutuklulara «acı çektiren iğneler» yapılmakta, bakıcılar dayak atmaktadır. Pliyuç'a göre böyle davranılmasına sebep, **«daha ilk günden insanın varlığını yıkmak ve direnme isteğini yoketmektir.»**

Diğer yandan Fransa'da çıkmakta olan «LİBERATİON» dergisi, «akıl hastahanelerinde» bulunan otuz tutuklunun listesini yayınlamıştır. Bunlardan biri, Leningrad'da kullanılan yöntemlerden şöyle bahsetmektedir:

«'Tıbbi Cezalandırma' olarak üç yöntem kullanılmaktadır. Birincisi, hastada üç gün boyunca mide krampları, ateş ve keskin bir acı yaratan bir iğne yapmaktır. İkincisi, on gün süreyle her gün iğne yaparak, tutukluyu bitkisel bir hayata sokan bir «tedavi» dir. Birçokları için toparlanabilmek için en az iki ay gerekmektedir. Bazıları ise, hiç bir zaman kendilerine gelememektedirler. En nihayet, tutuklu, hücre arkadaşlarının gözleri önünde, ıslak sargılarla sarılmakta, sargılar kurudukça, ete girmeye başlamaktadır. Tutuklunun tansiyonu çok düştüğü zaman bir hastabakıcı basıncı azaltmaktadır. Bu işkence genellikle iki veya üç saat sürmektedir.»

İşte TİP'li revizyonistlerin halkımız için düşündükleri «tedavi» yolları! «YÜRÜYÜŞ» dergisi, **«bunlar batıya gittikten sonra da akıl hastahanesine yatmaktadırlar»** diyerek, yapılan bütün bu zulmü ve işkenceyi haklı göstermektedir. Kendileri sosyal-emperyalist efendilerinin koltuk değnekleriyle bir kere iktidara geldiler mi neler yapabileceklerini, bugünden ilan etmektedirler.

Bütün bu baskılara rağmen, Ekim 1975 sonunda, Moskova'nın 600 km. doğusundaki özerk bir cumhuriyet olan Moldaviya'da, kadın siyasi tutukluların serbest bırakılması için 24 saatlik bir açlık grevi yapıldı. Çünkü aynı gün Doğu Berlin'de kadın yılı dolayısıyla 2000 delege toplanmıştı. Benzer eylemler, Vladimir hapishanesinde ve Ural'lardaki toplama kamplarında da yürütülmüştür.

İşte Moskova yakınlarındaki bir Sovyet toplama kampından bir resim. Revizyonistlere soruyoruz: Acaba yaz tatillerini Marmaris'de değil de bu «dinlenme kampı»nda geçirmek isterler mi?

Bugün Rusya'da uygulanan bütün bu zulüm başka bir dönemi, Nazi Almanyası'ndaki işkenceleri, tıbbi uygulamaları, toplama kamplarını hatırlatmaktadır. Orada da «tıp», işkence ve ölüm anlamına gelmiş, orada da insanlar gizlice öldürülmüştür.

Diğer yandan, bu zulmün esas hedefi, burjuva basınının yansıtmaya çalıştığı gibi, kendileri de imtiyazlı bir tabaka teşkil etmelerine rağmen, iktidardaki faşist kliğe karşı olan aydınlar değildir. Bugün Sovyetler Birliği'ndeki faşist diktatörlük, her şeyden önce işçileri ve bütün emekçi Sovyet halklarını hedef almaktadır. Bugün Sovyetler'de mevcut faşist diktatörlüğü yıkacak olanlar da, yine bu işçilerin ve bütün emekçi halkın proletarya diktatörlüğünü yeniden kurmak için verecekleri mücadeledir.

Bir Sovyet savaş gemisinde isyan

İsveç'te çıkan günlük «Expressen» gazetesinin bildirdiğine göre, Kasım 1975'te Baltık'taki bir Sovyet savaş gemisinde isyan çıkmıştır.

İçinde 60'a yakın subay ve denizci bulunan bir sahil koruma gemisi, Riga'da düzenlenen Sovyet devrimini kutlama törenlerine katıldıktan sonra, 7 Kasımı 8 Kasıma bağlayan gece açık denizlere açılmak istemiş ve Leningrad'daki üssüne dönecek yerde, İsveç sularına yaklaşmıştır.

Helikopterler ve Sovyet denizaltıları gemiyi Riga'ya dönmeye mecbur etmişler ve denize atlayan isyancıları denizaltılar toplamıştır. Daha sonra bütün mürettebat tutuklanmış ve SSCB başsavcısı Roman Rudenko, isyancıları bizzat sorguya çekmiştir. Olay sırasında Riga'da bulunan yabancılar, bütün şehir halkının bu isyandan bahsettiğini söylemektedirler.

FABRİKADAN KÖYDEN

NÂZIM PLAN BÜROSU İŞÇİLERİNİN GREVİNİ REVİZYONİSTLER KIRDI

İmar İskân Bakanlığına bağlı Nazım Plân Bürosunda sürdürülen grev, revizyonist sendika ağaları tarafından kırıldı. Rus işbirlikçisi İlerici Yurtsever Gençlik dergisinin 2 Şubat 1976 tarihli 6. sayısında revizyonist sendika temsilcisi Fevzi Karadeniz, grevin kırılmasından iki hafta sonra, «Grevimiz sıkı bir dayanışma ile» ve «birimiz hepimiz için ilkesinin yüceliğine inanarak devam ediyor» diye gerçekleri örtbas etmeye çalışıyor.

Sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki uşakları ihanetlerini gizlemek için yalanlarla halkı kandırmaya çalışıyorlar. Nazım Plan Bürosu işçileri ise gerçekleri şöyle açıklıyorlar: «Bu revizyonist temsilci 64 anketçi işçinin sendikaya girmesini ve greve katılmasını önledi. Gerekçe olarak bu işçilerin Maocu olduklarını öne sürdü. İşçilerin mücadeleyle kazandıkları sendika hakkı revizyonist sendika ağalarınca böylece gaspedildi. Bundan faydalanan işveren de «burada grev var, sizin çalışmanıza olanak kalmadı» diye bu işçilerin işlerine son verdi. Kadrolu işçilerle geçici işçileri birbirine düşman eden revizyonistler böylece işçilerin birliğini bozdular ve işverenin ekmeğine yağ sürdüler. Neticede grev 47 işçi ile başladı. Grevin başından itibaren sendika ağaları mücadelenin sadece ekonomik bir mücadele olduğunu, bu işe siyasetin karışmaması gerektiğini defalarca söylediler. Mem-Der, DGB gibi devrimci kuruluşların grevi desteklemek için gönderdikleri dayanışma pankartları baştemsilci Fevzi Karadeniz tarafından kabul edilmeyerek bu kuruluşlara iade edildi. Greve dahil edilmeyen ve işten atılan anketçi işçilerin dayanışma pankartları ise yırtıldı.

Fevzi Karadeniz pankartların iade ettiği devrimcilere, «Maocu, Troçkist, Anarşist» diye saldırıyor ve «bu ters akımlar'a mücadeleyi ön plana aldıklarını» söylüyor. Nedir bu ters akımlar? Nazım Plan Bürosu işçilerinin mücadelesini destekleyen devrimciler mi? Fevzi Karadeniz'in sözleri revizyonistlerin halkla ve halkın mücadelesinin yanında yer alan devrimcilerle mücadeleyi ön plana aldıklarını açıkça gösteriyor.

Grevdeki işçiler revizyonistlerin grevi nasıl baltaladıklarını ve grevden çıkarttıkları dersleri şöyle açıklıyorlar. «Baştemsilci işçileri koyun sürüsü olarak gören bir anlayışla hareket ederek onları gütmek sevdasına kapıldı. İşçileri ta başından beri bu işin dışında tutmak isteyen grev komitesini işçilerden soyutlayıp, komite toplantılarını kapalı kapılar ardında yaparak işçilerin güvensizlik duymasına, tepki göstermesine ve bölünmesine yol açtı. Revizyonistlerin işçileri siyasetten uzak tutmasından yararlanan bir avuç faşist, işçilere yanaşarak onları Tez Büro-İş'e geçirmeye ve grevi kırmaya çalıştılar. Grevden önce ve grev sırasında yeterli eğitim çalışmalarının yapılmamış olması işçilerin mücadelesinin ekonomik taleplerle sınırlanmasına yol açtı. Revizyonistlerin itmesi, faşistlerin çekmesiyle 40 işçi sarı Tez Büro-İş'e geçti ve işbaşı yaptı. Daha grevin başında 64 anketçi işçiyi greve sokmayarak işçileri bölen revizyonistlerle 40 işçinin işbaşı yapmasını sağlayan faşistler arasında hiç bir fark olmadığını bu olay da açıkça kanıtlamıştır.

Nazım Plan Bürosu grevi sosyal-emperyalist uşaklarının işçi sınıfının mücadelesini tek tek her yerde, her direnişte baltalamak için bilinçli bir şekilde çalıştıklarını somut bir şekilde göstermiştir.

Biz bu grevden şu dersi çıkardık. Revizyonistler işçilerin siyasi mücadele vermesinden korkmaktadırlar, çünkü onlar işçilerin gelişen mücadelesinin kendilerini de yerle bir edeceğini görüyorlar. Onların tek amacı işçileri sosyal - emperyalistlerin kirli amaçlarına alet etmek, yani işçiler arasında sosyal-emperyalist ideolojiyi hakim kılmak ve böylece kendilerine bir taban yaratmaktır.

Fevzi Karadeniz'in İlerici Yurtsever Gençlik dergisindeki sözleri bile onun sosyal-emperyalizme hizmet ettiğini, Türkiye'de sosyal - emperyalizmin beşinci kolu faaliyetlerini yürüttüğünü ispatlıyor. O, işçilere sosyal - emperyalizme kölelik ve hakim sınıflara teslimiyet yolunu gösteriyor. İşçi sınıfı ise bu yolu reddediyor ve bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin en önünde yürüyor.

Bir Grup İşçi adına
Mehmet Patlar

MALATYA'NIN MAHMUDO KÖYÜNDE JANDARMA BASKISI

Malatya'nın Mahmudo Köyüne köyde katil var diye sürekli baskın ve aramalar yapılmakta köylülere zulüm ve hakaret uygulanmaktadır. Aranan Hacı Akyazı'nın ailesi bir yıldan beri köyümüzde oturmaktadır. Çok fakir olduğundan yarıcılık yapmaktadır. Dört ay kadar önce Halil Akyazı kardeşinin katilini vurdu diye aranmaya başlamıştır. Şimdi kendisinin nerde olduğunu bilmiyoruz, fakat ailesi köyümüzde bulunmaktadır. Bunu bahane eden jandarma köyümüze sürekli baskılar yapmaktadır. Gece yarıları kapılar zorla açılıp evler zorla aranmaktadır. Bizi dışarı çıkartıp sabaha kadar soğukta titretmektedirler. Bütün bunlar dört aydan beri, en az haftada 1-2 defa yapılmaktadır.

En son 14.2.1976 Cumartesi sabaha karşı elliden fazla asker köyü bastı. Aranan evdeki erkekler cemselere doldurulduk. Bunu gören köylülerin çoğu kaçtı, diğerleri ise cemselere doldurulup Malatya Jandarma Karakoluna getirilip nezarete atıldık. 2 gün 2 gece sırf baskı olsun diye orda tutulduk. Hiç kimse ile görüştürülmedik. Bizleri tehdit ettiler. Anarşist olup Ada-na'ya gönderileceğimizi söylediler. Bizimle beraber Hacı Akyazı'nın karısı ve bacısı da getirilmişti. Onlara da hakaret edildi. Mesela «Siz bunlarla fuhuş yaptığınız için köyde bulunduruyorsunuz.» dediler. Biz eskiden beri namuslu insanlarız, böylesi namussuz hakaretlere tahammülümüz yoktur. Hacı Akyazı'nın ailesi yoksul ve çok muhtaçtır. Onları köyden attığımızda açlıkla karşı karşıya kalacaklardır. Hükümet bizden bunu istiyor. Devlet Baba yalanının ardında yoksulların can düşmanı yüzünü gördük artık, bizi kandıramazlar. Köyden kovulmamızı isteyenler gelsin, bu çoluk çocuğa iş bulsunlar. Eğer katil aranıyorsa bizim suçumuz nedir? Ama pek yakınmıyoruz faşistlerden başka birşey de beklediğimiz yok! Fakat biz ona karşı direneceğiz, boyun eğmeyeceğiz.

AÇIK MEKTUP

Konya Ermenek Kömür işletmesi ocağında meydana gelen grizu patlamasında şehit düşen Fevzi Kandemir, Avni Kandemir, Murat Değerli ve İbrahim Sayar'ın aileleri ve yakınları aşağıdaki açık mektubun Dergimiz aracılığıyla Cumhurbaşkanına, Başbakana, Çalışma Bakanına, Sanayi ve Teknoloji Bakanına, Bülent Ecevit'e, Mustafa Timisi'ye ve basına iletilmesini istediler:

Bizler 14.2.1976 günü şehit düşen maden işçilerinin yakınlarıyız. Grizu patlaması işverenin kasti ve ihmali sonucu meydana gelmiştir. Ocakta grizu olduğu önceden biliniyordu. Bu yüzden şehitlerimiz bir kazaya değil, bir cinayete kurban gitmişlerdir. Bugüne kadar hiç bir yerden hiç bir yardım almadık. Kimse derdimizi sormadı.

Bu cinayetin baş sorumluları Başbakan, Çalışma Bakanı ve Sanayi Bakanıdır.

Suçluların bir an evvel bulunarak cezalandırılmalarını istiyoruz.

Ve biz geride kalanlara derhal yardım sağlanmasını istiyoruz.

Ölen işçilerin aileleri ve yakınları

ŞAHSUVAR DİRENİŞİ 100 GÜNÜNÜ DOLDURDU

ŞAHSUVAR Madeni Eşya Fabrikası işçileri sendika seçme özgürlüğünü tanımayan Şahsuvar işvereninin kanunsuz lokavtına karşı 100 gündür direniyorlar. Bu 100 günde işveren kanunsuzluklarına yenilerini ekledi. Asılsız ihbarlarla işçileri karakollara gönderdi. İşveren işçileri suçlu gösterebilmek amacıyla çeşitli davalar açtırdı. Şimdi de kanunsuz olarak işyerine yeni işçiler alıyor. Şahsuvar işçileri ise bütün bu baskılara rağmen birliklerinin güçlü olduğunu söylüyorlar ve şöyle diyorlar:

«Birliğimiz güçlüdür çünkü 100 gündür işverenleri ve onların yaslandıkları MC iktidarının halk düşmanı yüzünü bizzat gördük ve öğrendik...

«Çünkü 100 gündür ülkemizin bağımsızlığına kimlerin düşman olduğunu ve Şahsuvarların sırtını dayadığı güçlerin bir avuç işbirlikçi olduğunu öğrendik.

«Şimdi işveren sendikamız Maden-İş'i mutlaka tanıyacak ve Şahsuvar mücadelesi mutlaka işçi sınıfının zaferiyle bitecektir. Bunun için gerekirse 100 gün değil 100 ay direneceğiz.»

Şahsuvar işçilerinin sabırlı mücadelesi bütün işçi sınıfımıza örnek oluyor.

DİYARBAKIR HİTİT İLAÇ SANAYİİ İŞÇİLERİ: HAKKIMIZI İŞVERENDEN ALACAĞIZ

Sendikalaşma mücadelesi veren Hitit İlâç Sanayii ve Ecza Deposunda çalışan bütün işçileri işveren işten atarak kanunsuz lokavt ilan etti. İşçiler yayınladıkları bir bildiride şöyle diyorlar:

«Biz ekonomik ve demokratik haklarımızı elde etmek için sendikalaştık. Üç aydan beri de DİSK'e bağlı Sosyal İş sendikasına üyeyiz. Sendikamız Sosyal-İş Ecza deposu işverenine Toplu Sözleşme çağrısı yaptı. İşveren sendikalaştığımızı ve Toplu sözleşme yapmak istediğimizi duyunca ilk önce dört arkadaşımızı, daha sonra da bütün işçileri işten atarak lokavt kararı aldı. Atılan bu işçiler yerine aynı ortaklığın merkezi, Malatya'daki işyerinde çalışan işçileri getirerek çalıştırmaya başladı. İşveren, işçi arkadaşlara Sosyal-İş'ten ayrılmalarını ve başka bir sendikaya üye olmalarını salık vermektedir.

«Fakat bu çabaları boşunadır. İşçi sınıfı olarak biz, patronların ve onların uşağı sarı faşist sendikaların bütün oyunlarını boşa çıkaracak ve

kendi haklarımızı savunan sendikalarda toplanmak için direneceğiz. Hak verilmez alınır, biz de hakkımızı işverenden söke söke alacağız.

«Biz işçi sınıfı olarak bugün işverenin bütün kanunsuzluklarının nedeninin faşizm ve her türlü emperyalizm olduğunu biliyor ve kendi demokratik düzenimizi kuruncaya kadar mücadele edecegimizi bildiriyoruz.»

TOPRAK-İŞ'İN DUYURUSU

Toprak-İş Sendikası basına yaptığı açıklamada, sendikanın kurucularından olan Mustafa Tüfekçi'nin artık sendika ile hiç bir ilgisi olmadığı halde, gittiği yerlerde devrimcilere kendisinin Toprak-İş Sendikası için çalıştığını söyleyerek devrimcileri aldattığını bildirmiş ve şöyle demiştir:

«Devrimci ahlaka, sendikamızın devrimci amaç ve ilkelerine aykırı davranışlar içinde bulunduğu anlaşılan Mustafa Tüfekçi, Sendikamız Yönetim Kurulunun 3 Eylül 1975 tarihli kararıyla sendikamızın kurucu üyeliğinden atılmış, sendikamızla her türlü ilişkisi kesilmiştir.

«Bütün devrimcilere duyurulur.»

TBP POLATLI İLÇESİ: İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELEDE KARARLIYIZ

Türkiye Birlik Partisi Polatlı İlçe Örgütü yayınladığı bir bildiride faşistlerin saldırılarını kınamış, devrimci mücadelede halkımızın yanında yer alacağını belirtmiştir. TBP bildirisinde şöyle denmektedir:

«Bugün dünya, devletlerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim mücadelesi verdiği bir dünyadır. TBP'nin hedefi milli bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin yanında yer almak ve mücadele etmektir. Bağımsızlık mücadelesini BLOKSUZ Türkiye sloganı doğrultusunda yürütmek ve derinleştirmektir. Bugün halkımız ve tüm geri kalmış ülkelerin halkları iki süper devletin kölelik zincirine karşı mücadele ediyor. ABD emperyalizmi dünya halklarının verdiği amansız mücadeleyle kalelerini teker teker yitirmekte ve inine çekilmektedir. Fakat bugün ABD'nin çekildiği yerlerde gelişen bir emperyalist güç olan Sovyet sosyal-emperyalizmi hegemonya peşindedir. Bunların arasında bir üçüncü dünya savaşı kaçınılmazdır. Eğer yurdumuzu bir dünya savaşında süper devletlerin savaş alanı haline getirmek istemiyorsak bu süper devletlere karşı ezilen üçüncü dünya halklarıyla birlikte mücadele etmeliyiz. Onun için tüm üslerden ve askerlerden arınmış, NATO'dan ve CENTO'dan çıkmış bağımsız - bloksuz ve demokratik Türkiye'den yanayız. Şimdiye kadar tüm üslerden arınmış Kıbrıs'tan yana olduk, bundan sonra da olacağız.»

MEM-DER GENEL KURULU YAPILDI

MEM-DER Genel Kurulu 21/Şubat/1976 Cumartesi günü Ankara'da yapıldı. Toplam 49 delegeden 38'inin katıldığı seçimlerde Merkez Yürütme Kurulu ve Yönetim kurulu üyeleri seçildiler. Merkez Yürütme Kuruluna Şamil Perk, Nergis Ovacık, Ömer Faruk Erbil, Musa Ufuktepe, Göksel Olcaytu seçildiler. Yönetim Kuruluna ise Hikmet Şadi, Feyzullah Öztürk, Hamit Sönmez Şenaydın, Mustafa Yaygan, Mehmet Bilen, Fadim Yalçıner getirildiler.

İSKENDERUN HALK BİRLİĞİ KAPATILDI

Faşist MC iktidarı halkın örgütlenme özgürlüğüne azgınca saldırıyor. Birçok devrimci dernekten sonra İskenderun Halk Birliği'de valilik tarafından amacı dışına çıktığı gerekçesiyle kapatıldı ve dernek hakkında dava açıldı.

İskenderun Halk Birliği Başkanı Gülali Demir şunları söylüyor: «Derneğimizi kapatmakla, bize baskı yapmakla bizi yıldıramazlar.»

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

KİTLELERİN DIŞINDA BİR KABUK DEĞİL, KİTLELERİN ÖNDERİ OLALIM!

Halkın Sesi'nin 44. sayısında çıkan «Kitlelerle Birleşelim» başlıklı baş yazıyı okuduktan sonra geçmişteki bazı olayları yeniden hatırlamak gerektiğini düşündüm. Gerçekten de her türlü oportünizmin kaynağı kitlelerden kopukluktur. Kitlelerden kopup maceracı bir azınlık olarak ilerlemek bizi sol oportünizme, kitlelerin gerisinde kalıp mücadeleyi bastırmak bizi sağ oportünizme götürür. Anlatacağım olay, kitlelerden kopukluk sonucu ortaya çıkan sağ oportünizmin tipik bir örneğidir.

1968 yılının ortalarında ülkemizde birdenbire ve kendiliğinden öğrenci hareketleri patlak verdi. İlk boykot ve işgal harekett Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesinde başladı.

Doğrusu biz, devrimci öğrenciler ve Fikir Kulübü üyeleri olarak böyle bir hareket için hazırlanmamıştık. Ama öğrenci kitlesinin coşkunlukla ileri atıldığını görerek mücadelenin en önünde yer almak için harekete geçtik. Boykotun başladığı günün akşamı boykot komitesi seçimi yapıldı. Biz, Fikir kulübünden dört kişi bu komiteye katıldık. Ancak katılanlardan ikisi kısa sürede karar değiştirdiler ve «bu sosyalist bir boykot değildir» diyerek boykot komitesinden çekilme kararı aldılar. Fikir kulübü içinde anlaşmazlık çıktı. Biz, ne olursa olsun bu boykota katılmanın zorunlu olduğunu düşünerek ve Fikir kulübü içinde ayrılığı da göze alarak boykot komitesinde kalma kararı aldık. Çünkü boykot komitesinden bizim de çekilmemiz, boykotu zararsız bir hale getirmek ve yatıştırmak isteyen cemiyet ağalarının işine yarayacak ve belki de boykotun yarı yolda bitmesine yol açacaktı. Ancak boykot tuttu ve diğer okullarda da yaygın bir şekilde boykot ve işgaller birbiri ardından patladı. Öğrenci hareketi dalga dalga bütün Türkiye'ye yayıldı.

Boykotlar karşısında TİP'in revizyonist yöneticilerinin aldığı tutum ise tamamen kitlelerden kopuk, sağ oportünist bir tutumdu. TİP'in revizyonist yöneticileri ve onların gençlik içindeki temsilcileri kitlelerden tamamen kopuk durumdaydılar. Bu yüzden, öğrenci kitlelerinin coşkun bir şekilde ileri atılımını küçümsediler. Kibirli bir edayla gülümsediler ve bu kitle hareketini «gravatlı aydın hareketi» diye damgalamaya kalkıştılar. Bu hareketin en önünde yer alan FKF üyelerini mücadeleden koparmaya ve Parti binalarının dört duvarı arasında tutmaya çalıştılar. Bu boykotlara katılmak ve kitlelerin mücadelesini doğru hedeflere yöneltmek gerektiğini söylediğimizde «bu sosyalist boykot değil ki» diye cevap verdiler. Ama öğrenci kitleleri onların kibirliliğine kulak asmıyordu, mücadele ilerliyordu. DTCF önünden «istikbal» diye yürüyüşe geçen gençlik, Zafer Alanının önüne geldiğinde yumruklarını havaya kaldırıyor, Milli Eğitim Bakanlığının önüne geldiğinde «istikbal» sloganı «istiklal» sloganına dönüşüyordu. Aynı öğrenciler, Milli Eğitim Bakanlığına yapılan yürüyüşten dönerken Amerikan Haberler Merkezini yuhalıyordu. Bu coşkun kitle hareketinin dışında kaldıklarını gören TİP'in revizyonist yöneticileri bu sefer iyice silinmemek için öğrenci hareketi ile bağ kurmaya çalıştılar. Ama bunu da tamamen üstten ve birkaç öğrenci lideri ile bağ kurarak yapmaya çalıştılar. Onlar, bir kitle mücadelesinin ancak kitlelerin içinden yönetileceğini dahi bilmiyorlardı.

TİP'in revizyonist yöneticilerinin emrindeki bir avuç FKF yöneticisi işte bu gelişen kitle hareketinin önünde bir kabuk haline geldikleri için devrildiler. 1968 yılının şubat ayında yapılan FKF kongresinde Doğu Perinçek'in başında bulunduğu devrimci muhalefet, FKF'nin başındaki bir avuç kitleden kopuk yöneticiyi alaşağı etti ve FKF'nin tabanının temsilcisi olarak yönetime geldi.

GÜN ZİLELİ

MEM-DER YÖNETİCİLERİNİN ÖZELEŞTİRİSİ

MEM-DER Genel Merkezi, bir senelik çalışma sürecindeki mücadelelerinde bazı hatalara düşmüştür. Bu hatalarımız, çeşitli pratik mücadelelerimizde de kendini göstermiştir. Hatalarımızı en doğru bir şekilde tesbit edebilmek ve giderebilmek için, bundan iki ay önce bir eleştiri ve özeleştiri kampanyası açtık.

Derneğimizin çalışmalarında tartışmalar sonucu belli başlı şu hataları tesbit ettik:

1 — Sekterlik: Bunun sonucu kapalı kapıcılık, kitlelerden kopukluk, sübjektivizm.

2 — Ekonomik ve demokratik meselede yetersizlik.

3 — Programsızlık

Dernek içerisinde sektarizm şu şekilde ortaya çıktı: Çalışmalarımızda en geniş kitlenin fikirlerini almak ve birlikte kararlar vermek yoluna gidilemedi. Bunun yerine, üç-beş arkadaşın görüşlerinin yeterli olacağı sanıldı. Oysa en doğru kararların alınması için en azından dernekte çalışan arkadaşlarımızın görüşlerine başvurulmalıydı. Dernek içinde görülen bu hatalı tutumumuz, geniş memur kitlesiyle birleşmemizi engelledi. Memur sorunlarını doğru bir şekilde tesbit ettiğimiz halde, kitlelere bağımızın zayıf olması sonucu, bu konularda aktif mücadele veremedik. (Sadece sözde kalan miting çalışması gibi.)

Dernekteki çalışmalarımızda bazı meselelerde yetersizlik sonucu, daha çok günübirlik çalışmalara battık. Arkadaşlarımızı sadece pratik konularda seferber etmeyi yeterli gördük. Devrimci görüşü memurlarının sorunlarıyla birleştirme ve geliştirme konusunda yetersiz kaldık.

Dernek yönetimi, çalışmalarında belli bir plân ve program yapmadı. Arkadaşlara insiyatiflerini geliştirecek somut görevler verilmedi ve verilen görevler denetlenmedi. Bunun sonucu, bir dağınıklık ve kendiliğindencilik hakim oldu.

Bazı arkadaşlar kendi insiyatifleri ile bir takım çalışmalar yaptılarsa da, genel olarak arkadaşlar derneğe amaçsız olarak gelip gittiler. Bu durum, bazı arkadaşlarımızın dernekten soğumalarına ve çalışmalara katılmamalarına yol açtı. Bir yandan günübirlik çalışma yapılırken, diğer yandan dağınıklık ve düzensizlik derneğe hakim oldu.

Bu eleştiri - özeleştiri kampanyasının bu günkü aşamasında arkadaşlar arasında daha samimi ilişkiler kuruldu. Bu yakın ilişki, Derneğimizin geleceği açısından olumlu bir gelişmedir. Eleştiri ve özeleştiri kampanyası açılmadan, derneğimizin değişmeyen bir kadrosu vardı. Kampanyanın olumlu gelişmesi, derneğimize yeni arkadaşlar kazandırdı.

Batı Sahrası halkı yabancı saldırganları altedecektir!

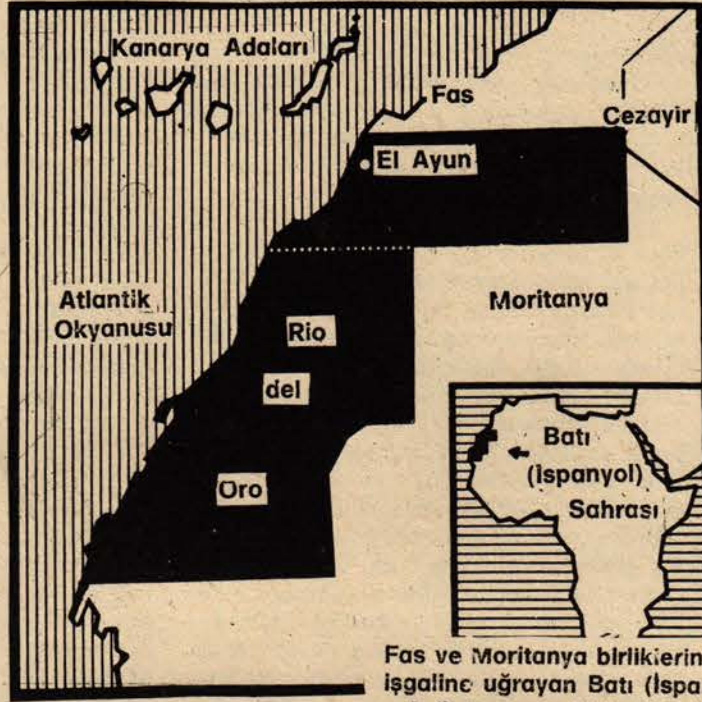

. İki süper devlet, dünya çapında giriştikleri hegemonya mücadelesinin bir parçası olarak Angola'dan sonra şimdi de Kuzey Afrika bölgesine el atıyorlar. ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, İspanyol sömürgecilerinin Fas ve Moritanya ile anlaşarak çekilmesinden sonra Fas ve Moritanya birliklerinin Batı Sahrasını işgal etmesiyle ortaya çıkan karışıklıktan, kendi yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için yararlanmak istiyorlar. Onlar Sahra'da sömürgeciliğin mirasını kullanıyorlar. Özellikle Amerikan emperyalizmi, Fas ve Moritanya gericilerini kışkırtarak, evvelce İspanyol sömürgecileri vasıtasıyla sürdürdüğü çıkarlarını korumak istemektedir. Diğer yandan Sovyet sosyal-emperyalizmi de, bazı ilerici Afrika ülkelerinin Amerikan müdahalesine karşı tepkilerini istismar etmekte, böylece bölgeye müdahale etmek istemektedir. Sosyal - emperyalistlerin ayrıca Fas'la da bazı ilişkileri vardır. Onlar, emperyalist tabiatlarından ötürü, Fas Sahra'ya hakim olduğu takdirde bu sefer onun arkasına geçebileceklerini hesaplamaktadırlar.

İki süper devletin Batı Sahrasına olan iştihasını kabartan nedenler, bölgenin çok zengin fosfat yataklarına sahip olması, ayrıca stratejik bakımdan da önemli bir yerde bulunmasıdır. Bugün dünyada fosfat üretimini esas olarak 3 ülke paylaşmaktadır: Dünyada fosfat'ın yüzde 42'sini ABD, yüzde 22'sini Sovyetler Birliği, yüzde 16'sını ise Fas üretmektedir. Diğer yandan dünya fosfat yataklarının yüzde 50'si, Batı Sahra ile Fas topraklarında bulunmaktadır. Buna karşılık, ABD dünya fosfat yataklarının yüzde 20'sine, Sovyetler yüzde 15'ine sahiptirler.

Fosfat, bilindiği gibi, tarımda kimyevi gübre elde etmek için kullanılan en temel maddedir. Bütün kapitalist dünyada ve bu arada özellikle revizyonist ülkelerde görülen tarımsal üretim buhranı, fosfat talebini artırıcı bir etken olmaktadır. Bu sebeple, 1974 yılından bu yana fosfat fiyatları eskisine göre 3-4 misli artmıştır. Meselâ dünya ihracatının yüzde 35'ini elinde tutan Fas, 1974'de Sovyetler Birliği ile yaptığı bir anlaşma ile, SSCB'ye kısa vadede 3-5 milyon ton, orta vadede 10 milyon tondan fazla fosfat ihraç etmeyi taahhüt etmiştir. Hepsinin ötesinde, Batı Sahra'daki fosfat yataklarını işleme kolaylığı, süper devletlerin ve müdahalecilerin iştahlarını daha da kabartmaktadır. Yapılan hesaplara göre, büyük bir yatırım yapmadan dahi Sahra'da yılda 20-30 milyon ton fosfat elde etmek mümkündür. İşte bu yüzden emperyalistler, Sahra halkının İspanyol den sonra, bu bölgeye köb sömürgecilerini geriletmesinden sonra, bu bölgeye hâkim olmak için yeni çareler aramaya koyulmuşlardır.

Fakat ne süper devletlerin hileleri, ne de Fas ve Moritanyalı gericilerin müdahaleleri, Batı Sahra halkının haklı mücadelesini durduramayacaktır. Nitekim ülke topraklarının yüzde 75'ini denetimi altında tutan POLİSARİO Cephesi, şimdiden Cezayir, Libya, Güney Yemen ile Filistin Kurtuluş Örgütü ve diğer anti-emperyalist Arap örgütleri tarafından tanınmış, dünya halklarının sevgisini kazanmıştır.

Fas ve Moritanya birliklerinin işgaline uğrayan Batı (İspanyol) Sahrası ve Afrika içindeki yeri. İspanyol sömürgeciliğine karşı mücadeleyi yürüten F. POLİSARİO örgütü (Batı Sahrası ve Rio del Oro Kurtuluş Cephesi), şimdi de yeni işgalcilere karşı kahramanca direnmektedir.

POLİSARİO kuvvetlerinin direnişi karşısında, işgalci Fas ve Moritanya birlikleri çok güç durumdadırlar. Gerillalar saldırgan birliklere ağır kayıplar verdiriyorlar. Cephenin yayınladığı bildirilere göre, sadece Ocak ayında, Fas ve Moritanya birliklerinden 425 asker öldürülmüş, 180'i esir alınmıştır. Ayrıca birçok savaş malzemesi ele geçirilmiş ve yollar ve demiryollarına sabotajlar düzenlenmiştir. Batı Sahrası halkı, başka hiç bir müdahale olmaksızın. pekâlâ saldırganların hakkından gelip kendi kaderini tayin edebilir. Diğer yandan, POLİSARİO kuvvetlerinin bu başarıları, saldırganların saflarında bozgunları hızlandırmakta, kaçakları artırmaktadır. Öncü Moritanya birlikleriyle Sahra'ya giren iki assubay şöyle demektedir: **«Ne bağımsızlıkları için çarpışan Sahralı kardeşlerimizle, ne de Moritanya'ya her zaman yardım etmiş olan Cezayir'le savaşmak istemiyoruz.»**

İki süper devlete hizmet eden yolda, Sahra halkının kendi kaderini tayin hakkını hayasızca çiğneyen Fas ve Moritanyalı gericilerin müdahalesi, üçüncü dünya ülkelerinin tepkisini çekmektedir. Cezayir, Dışişleri Bakanı Buteflika, şöyle diyor: **«Nüfusu ne kadar az olursa olsun hiç bir halk, 'ülkeler topluluğu'nün eline verilmeye lâyık değildir ve ne kadar güçlü olursa olsun hiç bir ülkenin, siyasi duruma ve kendi isteğine göre sınırlarını çizmeye hakkı yoktur.»** Cezayir Cumhurbaşkanı Bumedyen ise, bloksuz ülkelere yolladığı bir mesajda **«mevcut gerginliğin, kuvvet kullanma yüzünden olduğu kadar, Sahra halkının kendi kaderini tayin hakkının inkarı sonucu ortaya çıktığını»** söylemektedir. Bumedyen, aynı mesajda, Cezayir'in her zaman Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği Örgütü ve Bloksuz Ülkelerin ilkeleriyle uyum içinde olduğunu belirtmektedir. POLİSARİO Cephesini desteklediğini bir kere daha ifade eden Cezayir Cumhurbaşkanı, bloksuz ülkeleri, **«kendi haklarını elde etmeye ve kendi kaderini eline almaya çalışan saldırı kurbanının lehinde uygun bir çözüm bulunmasına yardımcı olmaya ve her yerde yeni gerginlik noktaları yaratmaya çalışan emperyalist stratejiyi mahkum etmeye»** çağırmıştır. Diğer yandan Bumedyen'e ve Fas kralı II. Hasan'a birer mektup gönderen Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yasser Arafat da, iki ülkeyi aralarındaki barışı korumaya davet etmiştir.

Konuyla ilgili olarak, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Birleşmiş Milletlerdeki temsilcisi şöyle konuşmuştur: **«İlgili Afrika ülkelerinin, Batı Sahrası halkıyla uyum içinde, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı omuz omuza mücadelenin topyekün menfaatlerini gözönüne alarak, uygun bir şekilde ve dostane görüşmelerle, ilgili ülkeler ve halklar arasındaki birliği ve dostluğu korumak ve sonuçta ortaya çıkacak çatışma ve karışıklıklardan kaçınmak için bölgedeki mevcut sorunu çözeceklerini ümit ederiz. Aynı zamanda, özel bir uyanıklık göstermenin ve durumdan yararlanarak olaya karışmak isteyecek olan süper devletleri engellemenin gerekli olduğuna inanıyoruz.»**

Türkiyeli devrimciler olarak, Batı Sahrası halkının POLİSARİO Cephesi önderliğinde kendi kaderlerini tayin hakkı için verdikleri haklı mücadeleyi tamamen destekliyor, Fas, Moritanya ve Cezayir gibi üçüncü dünya ülkelerinin aralarındaki anlaşmazlıkları barışçı yollarla çözmelerini ve üçüncü dünya ülkelerinin birliğini sağlamlaştırmalarını istiyoruz.

Fas revizyonistleri II. Hasan'ın suç ortağı

Cezayir'de iktidarda bulunan Milli Kurtuluş Cephesinin haftalık organı olan «Afrika Devrimi» dergisinin 31 Ekim - 6 Kasım 1975 tarihli sayısında, Fas kralı II. Hasan'ın izniyle 1974 Ağustosunda kurulan revizyonist Sosyalist Halk Partisi (SHP) (eski Fas «Komünist» Partisi) ile ilgili bir yazı yayınlamıştır. Dönek Ali Yata'nın önderliğindeki SHP'si, halkların kendi kaderini tayin hakkını savunan Leninist ilkeyi çiğneyerek, Fas gericilerinin Batı Sahrasını ilhak siyasetini desteklemektedir. Partinin 1974 yılında yaptığı ve revizyonist «Kitle» dergisinin zamanında göklere çıkardığı birinci kongreye, kral II. Hasan'ın izniyle bir takım revizyonist parti temsilcilerinin yanısıra, Sovyetler Birliği revizyonist partisinin delegeleri de katılmıştır.

«Afrika Devrimi» dergisinde «Komünist Partisi ve Sonu Olmayan Gecikme» başlığı altında Abdülhakim Mezyani imzasıyla yayınlanan yazıda şöyle denmektedir:

«Yıllardır katliamları ve baskıları yürütenlerle milli birlik içinde olan bu partinin varlığı, nasıl haklı gösterilebilir? 1974 Ağustosunda SHP merkezinin açılış törenleri yapılırken. Fas devrimci solonun beş militanının kurşuna dizilişlerinin ve diğerlerinin yanısıra 'Nefes' adlı derginin yöneticisi Laabi'nin zindanlarda çürümeye terkedilmesini ve bütün bunlara rağmen demokrasiden sözedilmesini nasıl açıklayabiliriz?

«Fas'ın emekçi kitleleri oynanan oyunun dışındadırlar... Özellikle İstiklal Partisi ve Komünist Partisinde kümelenen feodal siyasetin kıskacında bulunmaktadırlar.»

Abdüllatif Laabi, bütün işkence ve zulme rağmen emekçilerin mücadelesine önderlik eden Faslı Marksist-Leninistlerin bir yöneticisidir. 1975'de düzenlenen «Kazablanka Davası»nda 10 yıla mahkum olmuştur.